

SKAUTING

Měsíčník pro skautskou výchovu

Ročník 38 - prosinec 4/99

Hygienik na táboře

*Ztracené iluze nebo
nové perspektivy?*

*Junák musí být
evropsky orientovanou
skautskou organizací*

Šikana

*Srděčko sedmítečné
bylo zachráněno*

Kronika

*čs. skautského hnutí
v letech 1900-1990*

Titulní fotografie
Tomáš Obdržálek

SKAUTING

měsíčník pro skautskou výchovu vydává
Tiskové a Distribuční Centrum
Junáka

Ředitel: Roman Šantora

Šéfredaktor: Marek Bárta

Sekretariát redakce: Michal Trachta

Stálí spolupracovníci redakce:

Pavel Friš, René Kočík

Michal Schrötter

Redakční rada:

Václav Břicháček, Radek Hanuš,

Soňa Hermochová, Eva Měřinská,

Ivo Fajmann, Jan Neumann,

Zdeněk Prančl, Michala Rocmanová,

Jiří Zajíc

Grafická úprava a pre-press:

Josef Přech

Adresa: redakce Skautingu,

Senovážné nám. 24, 116 47 Praha 1

Návštěvní hodiny: úterý 16⁰⁰-17³⁰

Sekretariát tel./fax: 02/24 102 223

Distribuce tel.: 02/24 102 415

E-mail: tdc@junak.cz

skauting@junak.cz

Reg. značka MK ČR 53 31,

ISSN - 1210-9827

Podávání pošt. zásilek

povolila Česká pošta s. p.,

odštepňový závod Praha

č.j. nov 6273/97 ze dne 5. 8. 1997

Zaslané rukopisy,

kresby a fotografie se archivují

a vracejí se jen na vyžádání

odesílatelů

Uzávěrka tohoto čísla byla 12. 11. 1999

Uzávěrka únorového čísla bude

14. 1. 2000

ZE ZÁPISNÍKU šéfredaktora

Končí se předposlední rok dvacátého století a zdá se, že z oné magické číslice 2000 mají strach jen počítačové experti. Končí se rok a to bývá většinou vhodná záminka k bilancování. Čtvrtý bod skautského zákona je pro to jako stvořený. Chováme se opravdu jako sourozenci svých skautských bratří a sester? Jsme opravdu přáteli všech lidí dobré vůle? Příští rok je posledním rokem tohoto století. Jaký bude? Dojde opravdu k rozdělení Junáka? Získají členové Junáka nové kroje? Uspěje naše výprava na roverský moot v Mexiku obdobně, jako uspěli naši „Chilané“ na Jamboree? Bude důvěra v ústřední radu klesat, nebo stoupat?

Takových otázek bychom asi dokázali vymyslet více. Anglický spisovatel C. S. Lewis ve své knize Rady zkušeného dábla píše, že věnovat se otázkám širšího dosahu vždy úspěšně odvádí od problémů, které se nás dotýkají přímo. Možná by bylo proto dobré klást si otázky související spíše s činností našich oddílů: Jak se podaří tábor? Kolik se nám podaří získat nováčků? Budeme mít nějaké adepty na čekatelské zkoušky? Budou se Jezevcovi rodiče opravdu rozvádět a jaký vliv to na Jezevce bude mít? A opravdu to rodiče Fňuka myslí vážně s tím stěhováním pryč? Kolik členů oddílu odejde? Máme nábradu za rádce modré družiny...

To jsou otázky, které se týkají našich oddílů, jejich další existence... S tím také souvisí velice důležitá otázka nástupnictví ve funkci vůdce či vůdkyně – Je tu za mne nábrada? Co by se stalo, kdybych z nějakého důvodu nemohl oddíl vést? Zvládnou to beze mě, nebo se rozpadnou?

Rád bych proto za redakci Skautingu vám všem popřál, aby se vám na tyto a podobné otázky dařilo v novém roce 2000 hledat a nalézat odpovědi, aby děti ve vašich oddílech přibývalo a aby se jim činnost v oddílech líbila.

I my se budeme snažit vám při vaší práci pomoci. Jednou z možností je i pedagogicko-psychologická poradna pro vedoucí, kterou otvíráme při redakci Skautingu. Naši spolupracovníci budou připraveni (zpočátku korespondenčně) konzultovat s vámi vaše problémy. Doufejme, že se nám tuto službu podaří rozšířit.

Vše dobré v roce 2000 vám přeje Marek Bárta

Marek Bárta

HYGIENIK NA TÁBOŘE

„Na táboře se Mirkovi líbilo vše. Oblíbil si tábornický život se vším všudy, i s jeho záłudnostmi, nad nimiž se již učil vítězit. Okouzlen čichal vůni smolného dřeva v táborových kamnech, rád se brouzдал do orosených jiter, rád poslouchal i kapky deště bubnující na plátno stanu. Miloval veselé zábavy, hry a romantické toulky po okolí...“ (Foglar, J.: Pod junáckou vlajkou. Olympia 1969, s. 132.) Avšak na táboře nebylo na každých pět táborníků jedno umyvadlo a na chlapeckých latrínách chyběl pisoár. Přichází hygienik. Idyla končí...“

Diskriminující vyhlášky

Normativním dokumentem, který upravuje hygienické předpisy pro táboření, je vyhláška Ministerstva zdravotnictví ČR č.185 z roku 1990 a 445 z roku 1992 o zotavovacích akcích pro děti a dorost.

Tento text má svůj původ v době, kdy kromě unifikovaných „velkovýkrmen“ pro sto nebo i několik set dětí nebyly jiné formy dětské rekreace běžné. S pádem monopolní PO SSM se vrací tradice skautského a indiánského táboření, které naopak preferuje malé stanové tábory (10 až 40 táborníků) pro uzavřenou komunitu dětí ze zájmových oddílů s celoroční aktivní činností. Stálé chatičkové základny charakterizuje zázemí v pevném objektu, kuchyň zařízená pro potřeby hromadného stravování, bojler na teplou vodu, vykachlíkované sprchy, splachovací záchody, společenská místnost s televizí nebo kinosálem. Přírodní stanové tábory jsou naopak typické svou jednoduchostí, improvizací, úsporností plynoucí z dočasnosti, vedoucí a děti si budují tábořiště svépomocí a z omezených finančních zdrojů. Rozdíl je zřejmý. Přesto tu platí jeden metr na všechny a lze snadno rozpoznat, že předobrazem zmíněných vyhlášek byly chatičkové tábory. Protože výklad nepřipouští více variant, záleží pak

jen na libovůli pracovníků hygienické kontroly, jak ortodoxně dbalí budou litery zákona a jestli po vás budou na stanovém táboře vyžadovat „podlážku, která pokrývá celou podlahovou plochu“ (tee-pee (§13, odst. 2), „trvalou nebo dočasnou stavbu pro sportovní činnost o výměře 1 m² na dítě“ (§13, odst. 4), „noční osvětlení latrín“ (§13 odst. 7), „20 balení kinedrylu“ v lékárnice (příloha č. 1) nebo „oddělené ubytování osoby činné při stravování“, tj. jednoho z vedoucích (§16). „Interval mezi jednotlivými jídly je nejvýše tři hodiny,“ a tak nelze lovit bobříka hladu... Pokud budou na vašem táboře shledány tyto a jiné závažné hygienické nedostatky, můžete dostat pokutu i 100 000,- Kč.

Novelizace je nutností

Těchto několik vybraných příkladů demonstruje absurditu toho, že jsou chatičkové tábory spolu se stanovými strkány do jednoho pytle. V žádném případě se nechceme vzdávat odpovědnosti za dodržování zásad osobní a kolektivní hygieny dětí! Měla by však být brána v potaz skutečnost, že míra

hygienických rizik je přímo úměrná počtu táborníků a celkovému objemu zatížení tábořiště.

Chceme iniciovat diskusní fórum k požadavku novelizace vyhlášky Ministerstva zdravotnictví ČR č.185/1990 a 445/1992 Sb. o zotavovacích a jiných podobných akcích pro děti a dorost ve smyslu rozvolnění hygienických předpisů.

Žádáme, aby byly respektovány základní charakteristiky stanových a chatičkových táborů, aby byly vytvářeny skutečně potencionální zdroje epidemiologické nákazy a hygienické normy odvozeny od pravděpodobnosti a míry hygienických rizik táborů v závislosti na počtu táborníků, délce akce a množství turnusů a formulována jednotlivá hygienická minima zvlášť pro každý typ dětské rekreace. U stanových táborů doporučujeme dvě kategorie: do 30ti a do 50ti osob.

Za tímto účelem byla sepsána petice, jejíž text je přílohou tohoto čísla. Pokud máte podobné zkušenosti a souhlasíte s námi, připojte se svými podpisy. Formulář petice vychází v příloze Junák Hlásí. Vaše názory a petiční archy prosím zasílejte na adresu: Mgr. Jan Voda, Na Folimance 15, 120 00 Praha 2, email: voda@biomed.cas.cz

Jan Voda

ČASOPISY – černá můra TDC?

O skautských časopisech už bylo pospáno tolik stránek papíru, že by se z nich dala sestavit solidní příručka. Končí se další rok s časopisy a zubů skřípějících nad povinným 40% odběrem, zdá se, přibývá. Proto by bylo dobré poohlédnout se, jak vypadá situace.

Přesto na začátek trochu historie.

Situace před zavedením částečně povinného odběru časopisů byla tristní, zejména pokud jde o časopis Skaut-Junák. Mnoho vedoucích nebylo s časopisem spokojeno, neměli tedy důvod časopis dětem doporučovat. Není divu, že o něm mnoho dětí ve skautských oddílech ani nevědělo. Je těžké přiblížovat se kvalitou čtenářům, kteří nemají časopis v rukou. Navíc, jak šel čas, novinové stánky zavalil nápor „bulváru orientovaného na děti a mládež“ (velice zajímavě se touto problematikou zabývá Tomáš Feřtek v časopise Reflex č. 44/99). Je nesporné, že „povinný“ odběr

časopisů po předem pevně vymezenou dobu se jevil jako jediná možnost, jak zajistit, aby se Skaut-Junák dostal k co nejvíce dětem. Před plzeňským sněmem proto ústřední rada jmenovala komisi, která připravila pět variant řešení. Diskuse na téma časopisy se vedla na okresních sněmech, které tomu plzeňskému předcházely. Po sněmu, na kterém byla většinou delegátů přijata ona 40% varianta, ovšem následovalo vystřízlivění. Na jednu stranu se podařilo časopis Skaut-Junák vskutku dostat k dětem a po změně redakce letos o prázdninách se zdá, že časopis začínají přijímat za svůj i vůdci a vůdkyně oddílů. Na stra-

nou druhou velké množství středisek se brání naplňovat usnesení sněmu o „povinném“ odběru. U části činovníků navíc sílí podezření, že „povinný“ odběr časopisů nebude dočasný, ale „na věčné časy“.

Ústřední rada a TDC tak stojí před velmi obtížným úkolem - přesvědčit členy hnutí, že po následujícím sněmu bude odběr časopisů opět dobrovolný. První krok už ústřední rada učinila letos v listopadu, když pověřila Radu TDC vytvořením komise, která má hledat způsoby financování skautského tisku. Doufejme, že brzy budou následovat i kroky další.

Filip Bonaventura

Ztracené iluze nebo nové perspektivy? Deset let svobodného skautingu v České republice

Pamatuji se na nadšení, které panovalo na nádvoří pražského Klementina jednoho prosincového dne roku 1989. Poprvé v životě jsem viděl na vlastní oči skauty v krojích. Krátce nato jsem mohl poprvé bez složitého papírování vycestovat do Rakouska, kde jsem v jednom z kostelů nadšeně očima bltal vývěsku místních skautů. Pamatuji se na nezvyklou ochotu skautů v informačním centru v pražské Spálené ulici a na tlačenci lidí v těsných prostorách ochránářské klubovny, kde centrum sídlilo. Nechal jsem jim tehdy svou adresu, ale nikdy mi nepřišla odpověď. Pak jsem se po asi devíti měsících dostal do vedení skautského oddílu jinou cestou.

Jenže...

Pamatuji se na určitou nejistotu, když jsem se dozvěděl, že skauting je především službou Bohu. Rázem mi bylo jasné, proč byl komunisty tolik zatracován, ale nebylo mi jasné, jak to vysvětlovat dětem. A mohl bych, asi jako každý, vzpomínat dále, co mi skauting během těch deseti let dal a co mi vzal. Co se podařilo a co nikoliv.

Postupem času ta ohromná euforie přešla ve vystřízlivění – pro někoho to bylo nepříjemné zjištění. Jenže – co teď? Nadšení vyprchalo, vystřízlivění s sebou mnoho pozitivního nepřineslo. Zdá se, že nyní v tomto směru nastala doba klidu, budování skautské organizace evropského typu, která bude platnou součástí neziskového sektoru v naší republice. Jenže zranění z dob vystřízlivění někde přetrvávají.

Bylo by krátkozraké doufat, že vývoj Junáka bude bezproblémový. Problémy jsou znamením života a je důležité řešit je a neutíkat před nimi. Měli bychom se proto připravovat na možné komplikace, které s sebou přinesou čas. Zatím se zdá, že si se svými problémy, které mají kořeny především v minulosti, vystačíme sami.

Co se podařilo?

Asi tím největším úspěchem je členství Junáka ve světových skautských organizacích – WAGGGS, WOSM a IFSG. Dokázali jsme se úspěšně vyrovnat se změnou stanov, která proběhla v roce 1994, a snažíme se být platnou součástí mezinárodních skautských organizací. V roce 1997 se v Praze podařilo uspořádat mezinárodní setkání skautů z východní Evropy Fénix. Byla také vypracována strategie Junáka do roku 2005. Snažíme se však i na poli výchovném, a tak máme nový slib, který lépe odráží duchovní rozměr skautské výchovy. Dále máme nové stupně skautské zdatnosti – Skautskou stezku a nový systém podmínek plnění Odznaků odborné zdatnosti. Podařilo se také uvést v život nový systém vzdělávání činovníků.

Jak vyplývá z průzkumu veřejného mínění, o existenci skautské organizace ví více lidí ve věku rodičů našich dětských členů, než o existenci našich konkurentů, především Pionýra. Výrazně během uplynulých let omládlí činovníci a nejvíce vůdců a vůdkyň máme nyní ve věku do 25 let. Také dnes mají činovníci mnohem více příležitostí ke vzdělávání se – každý rok je pro ně při-

praveno více různých lesních kursů a škol. Postupem času se také vytváří dostatek činovníků, kteří jsou schopni profesionálního řízení, ať již na centrální nebo na regionální úrovni. Oproti roku 1989, kdy jsme začínali „od nuly“, nyní Junák vlastní řadu nemovitostí, které slouží jako táborové základny. Od roku 1996 má dokonce i své vydavatelství a nakladatelství, které nyní vydává tolik potřebnou literaturu jak pro děti, tak pro činovníky a oldskauty.

Co se nepodařilo

Vždy se lépe sestavuje seznam toho, co se nepodařilo – vždyť vznikají neustále nové problémy, vyzývající nás k jejich řešení. V průběhu uplynulých let vznikly za různých okolností a z různých důvodů dvě další skautské organizace: YMCA skaut a Svaz skautů a skautek České republiky. Dodnes se pohybují oficiální vztahy Junáka s těmito organizacemi kolem bodu mrazu. Někdy se nám nedaří vzhledem k těmto „odloučeným“ bratřím a sestrám dodržovat čtvrtý bod skautského zákona. Také se příliš nedaří spolupráce Junáka s ostatními neziskovými organizacemi –

Kulatá výročí založení skautingu se oslavovala v Havlíčkově Brodě, Táboře, České Třebové a na mnoha dalších místech. Ve Vyškově oslavy vypadaly takto: Po sobotním srazu a registraci všech účastníků a hostů ve skautské klubovně ve Smetanových sadech byly v 10 hodin oslavy zahájeny nástupem, vztyčením vlajek a slavnostními projevy. Kromě bratrů a sester, kteří do Vyškova přijeli zavzpomínat na skautská léta, byli uvítáni také hosté z Rakouska a Slovenska. Oslavy pokračovaly brami, soutěžemi a brátkami pro světlušky a vlčata. Starší účastníci se svěřovali se svými životními zážitky, protože se někteří neviděli dokonce 50 let, a společně pak navštívili výstavu Osmadesát let skautingu ve Vyškově, která byla otevřena v místním muzeu. Oslavy vyvrcholily slavnostním ohněm u klubovny v devět hodin večer.

jsme jimi vnímáni jako samotářská organizace, která o spolupráci nejeví zájem. Jistě, nelze spolupráci nadiktovat shora - a v některých regionech se spolupráci vcelku daří - ale neplatí to obecně. Prostě se Junáku nedaří zaujmout v rámci neziskových organizací tu úlohu, kterou by měl vzhledem ke své velikosti hrát.

Nepodařilo se také překonat rozdělení na „ty nahore“ (ústřední radu) a ty „dole“ (ORJ, střediska, oddíly). Často se dnes mluví o budování vztahů s veřejností, ale zdá se, že se ústředním orgánům Junáka nedaří budovat vztahy s členskou základnou. I proto je všeobecné povědomí o již zmíněné Strategii Junáka tak nízké. Nedostatečné je - a to je společný úkol jak pro skautské časopisy, tak pro patřičně zpravodaje ústřední rady - informování o tom, proč jsou nároky na administrativu středisek, především co se týče hospodaření, tak složité. Někteří činovníci si totiž stěžují, že ústřední rada jim takto brání ve výchovné práci.

Dále se dosud nepodařilo zvrátit trend postupného ubývání členské základny. Je pravděpodob-

né, že se v blízké době Junák může dostat do problémů s nedostatkem činovníků na úrovni ORJ a rad vyšších územně správních celků, protože tyto funkce zastávají především oldskauti v důchodovém věku. Dosud také nebyl vypracován systém získávání nových činovníků mimo řady Junáka.

Je nám třeba trpělivosti

Jistě, daly by se najít další a další příklady toho, co se v minulých deseti letech podařilo či nepodařilo. Pro někoho je zjištění, že Junák zas tak výjimečnou organizací není, že jeho členové jsou stejně chybní lidé jako jiní, rozčarováním a důvodem k té tzv. „blbě náladě“. Martin Fendrych před nedávnem napsal v jednom z úvodníků pro časopis Respekt, že jediní, kdo onou „blbou ná-

ladou“ dnes netrpí, jsou ekologičtí aktivisté, kteří se na vlastní kůži přesvědčují, že lze svojí aktivitou ovlivňovat běh věcí veřejných. Rozhlédněte se kolem a je pravděpodobné, že zjistíte, že má pravdu. Platí to jistě i mezi skauty - podívejte se na nadšení vůdců a vůdkyň oddílů, instruktorů různých kurzů a lesních škol, na organizátory různých setkání. Ti se také na vlastní kůži přesvědčili, že jejich práce má smysl. Možná se právě někde zde skrývá lék na tu případnou „blbou náladu“. Přestat naříkat a začít dělat něco konkrétního pro zlepšení situace. Možná se nám zdá, že jsme toho za posledních deset let udělali málo. Ale pozor, jak jednou moudře řekl bratr Petr Hájek - Balú, jedním z velkých hříčů současnosti je netrpělivost. Možná, že jsme toho zvládli právě tolik, na kolik jsme byli připraveni. Dnes je na nás, abychom se připravili na to, co nás čeká v dalším desetiletí Junáka.

Marek Bárta, foto MMA /Martin Ježek

Rok 1999 – rok kulatých výročí

Všimli jste si toho také? Na mnoha místech se letos oslavovala 80. výročí založení skautských oddílů. Proč jich právě letos bylo tolik? Rok 1919, kdy tato střediska vznikala, byl prvním poválečným rokem a situace v novém státě se do jisté míry stabilizovala. Ale blavně – byla tu bobatá přednášková činnost A. B. Svojsíka a jeho spolupracovníků, kteří popularizaci skautingu ke vzniku nových skautských oddílů přispěli nemalým dílem.

Někdy se zdá, že problémy, které považujeme za dávno vyřešené, jenom spí. Stačí se o ně lehce otřít a tu pojednou vyplynou na povrch s takřka nezmenšenou intenzitou. A kterépak problémy to jsou?

- vyrovnání se s minulostí - někteří z bratří a sester jsou pro svoji minulost pro jiné nepřijatelní
- generační konflikt - někteří oldskauti považují skautskou organizaci svého mládí za měřítko všech hodnot, přehnaná idealizace minulosti
- změna slibu - stále částí činovníků chápána jako nepřiměřený nátlak ze strany WOSM
- vztah ke světu - přetrvává mentalita gheeta, my jsme tou jedinou oázou dobra ve světě plném zla, vztahuje se i na zahraniční skautské organizace
- pojetí demokracie - stále u některých činovníků přetrvává názor, že usnesení sněmu jsou závazná, pouze pokud s nimi souhlasíme

NÁZORY A ÚVAHY z dopisů čtenářů Skautingu

Redakce si vyhraduje právo uveřejněné dopisy krátit

Milá sestro Bíbo,

pravděpodobně se neznáme. Zaujala mne ale Tvoje slova zveřejněná na straně 6 Skautingu č. 2/99.

Pokud jsi dlouhým přemýšlením nad mými názory skutečně jen ztrácela čas potřebný spíše pro kloudnou práci než pro vyvracení nějakých Tobě nemilých stanovisek, je to opravdu škoda. Je mi líto, ale z Tvých slov vyplývá, že mi přisuzuješ pozérství a navíc se snad i domníváš, že ve hře jsou peníze.

Věřit mi samozřejmě nemusíš. Chci Ti ale říct, že svůj názor na ČRD a zejména na způsob jejího utvoření opírám nejen o dlouholeté životní zkušenosti, ale zejména o:

a) podrobné seznámení se s veškerými dostupnými písemnostmi

b) rozhovory s řadou věci znalých a rozhodujících osobností včetně exministra Jana Sokola
c) podivnou neochotu odpovídat na moje jasné otázky opřené o doložitelné skutečnosti

Pokud se týká těch Tvých 10 Kč, mylíš se ovšem jak ve výpočtech, tak v odhadu svého investování. Díky dobré práci ČRD už se prý Junáku za každého registrovaného členu od MŠMT 1 Kč vrátila. Takže, pokud se nic nezmění a ministerská dobročinnost bude pokračovat, zaplatila jsi příspěvek na nejen tři, ale na 6,6 roku. Horší je to s dalšími okolnostmi. Jsem už postarší člověk a je docela slušně pravděpodobné, že nejen těch 6,6, ale ani těch 3 let se nedožiji. Nebo se toho nemusí dožít členství Junáku v ČRD, nebo vůbec existence ČRD. Taková už je naše převratná doba.

Jedno je ale nesporné: podle našeho občanského zákoníku (č. 40/1964 Sb.) nikdo není povinen přijímat dar, který nechce. Říká to novela tohoto zákona v § 628. A ještě přesněji původní znění v § 407, odst. 1: „K darování je třeba, aby obdarovaný nabídku daru přijal.“ Prosím, abys tedy vzala na vědomí, že Tvůj šlechetný dar 10 Kč nechci přijmout a nepřijímám. Budeš to muset na příslušných místech oznámit.

Protože máš zřejmě ČRD ráda, nic Ti nebrání, abys ji takto i jinak podporovala. Já, bohužel, dokud nebudu přesvědčen o nesprávnosti svých názorů, trvám na svém občanském právu podle § 3, odst. 1 zákona č. 83/1990 Sb. o sdružování občanů.

Karel Lešanovský - Kay

Odpovědná

Každému z nás se v hlavě rojí spousta otázek. Ne vždy si se vším víme rady, a tak bychom se chtěli zeptat nějakého odborníka. Své dotazy nyní můžete adresovat redakci Skautingu a my vám odpověď zprostředkujeme.

V redakci se sešlo několik dotazů, se kterými jsem se obrátil na sestru Kateřinu Janouškovou - Káču, předsedkyni ústřední revizní komise, a bratra Pavla Ondráka - Montiho, místopředsedu ÚRK.

● *Co je úkolem Ústřední revizní komise Junáka?*

Káča: Úkoly jsou dány novým revizním řádem Junáka. Komise kontroluje hospodaření ústřední rady a organizačních jednotek Junáka.

Monti: Činovníci jsou často přesvědčeni, že revizní komise je tu od toho, aby jim škodila, aby hledala na jejich hospodaření „mouchy“. Ale to není pravda, my se kromě zjišťování nedostatků snažíme i pomáhat při jejich nápravě.

● *Mnoho vůdců a vůdkyň si stěžuje, že předpisy o hospodaření je nutí stále „papírovat“ a brání jim tak v práci s dětmi.*

Káča: Největší problémy v tomto směru máme s oldskauty, kteří nám často předhazují, že s tímto by bratr Svojsík rozhodně nesouhlasil. Ale to je dáno tím, že si tito činovníci neuvědomují, že středisko je právní subjekt a proto musí dodržovat zákon o účetnictví. Velice dobrým metodickým vodítkem pro všechny je publikace Hospodářská praxe '98 (v květnu roku 2000 vyjde její aktualizovaná verze). Doporučuji činovníkům, aby si ji pořídili.

Monti: Z hlediska zákona jsme si všichni rovni. Jsme právním subjektem a platí pro nás stej-

né požadavky jako pro jiné právní subjekty. Zákon nerozlišuje, že pracujeme s dětmi. Jestliže vedeme děti k tomu, že je třeba, aby dodržovaly zákony, pak i my musíme dětem ukazovat, že zákony, v tomto případě zákon o účetnictví, sami dodržujeme.

● *Jaké jsou nejčastější nedostatky, které při své práci zjišťujete?*

Káča: Organizační jednotky často nevedou všechny knihy týkající se jednoduchého účetnictví. Problémy bývají s peněžními deníky, knihy závazků a pohledávek se v mnoha případech spíše vědomě nevedou.

Monti: Nevede se často ani kniha cenin. Málokdo ví, že v ní musejí být evidovány například telefonní karty.

Káča: Jsou problémy i s prvotními doklady. Spousta lidí neví, jak má vypadat správně vyplněný paragon. Největší problémy s tím paradoxně mají vůdci lesních škol a lesních kursů.

Monti: Mnoho lidí je překvapeno, když po nich chceme zápisy z jednání rad organizačních jednotek. Ty se mnohde také nevedou. A přitom jsou důležitým dokladem, když zjišťujeme, kdo, o čem a kdy rozhodl.

Káča: Ale jedno pozitivum: očekáváme, že se situace bude stále zlepšovat, protože právní minimum a základy hospodaření jsou již součástí čekatelské zkoušky, a tak noví činovníci budou v tomto ohledu lépe informováni.

*V Pardubicích jsme
dávali podnět k trestnímu
řízení. V Karlových Varech
museli vrátit dotace ...*

● *Jak si vybíráte organizační jednotky, u kterých provádíte revize?*

Káča: Většinou dostaneme podnět k šetření. Ale také se rozhodujeme na základě různých informací o problémech organizačních jednotek.

Monti: Zatím jsme se nesetkali s jednotkou, která by měla hospodaření úplně v pořádku. Odstrašujícím příkladem může být například TDC, to ovšem zároveň může být všem příkladem v tom, jak dokázalo stav svého hospodaření napravit. V Pardubicích jsme dávali podnět k trestnímu řízení, v Karlových Varech museli vrátit dotace, nyní právě řešíme jeden případ v Ostravě.

Káča: Doufáme, že s postupujícím časem budeme mít méně práce a více radosti ze správného vedení hospodaření revidovaných organizačních jednotek.

Připravil Marek

ZMĚNA SKAUTSKÉHO

anketa po sedmi letech

V anketě prosincového Skautingu jsme se na činovníky a činovnice Junáka obrátili s následujícím dotazem: „Jedním z rozhodnutí, kolem kterých byly v uplynulém desetiletí velké boje, je bezesporu rozhodnutí o změně slibu. Domníváte se, že tato změna měla smysl? Jak vypadá situace ve vašich oddílech?“

● Myslím si, že změna slibu nebyla šťastná. Děti spíše pochopí, co to je, slibovat věrnost své vlasti, než nejvyšší Lásce a Pravdě, což jsou velice abstraktní pojmy. Víím, že motivem změny slibu bylo dát do něj duchovní rozměr a ústředí tam nechtělo dát přímo slib věrnosti Bohu kvůli oddílům, které nejsou nábožensky zaměřené. Nicméně si myslím, že toto řešení není dobré. Přimlouvám se proto za zavedení původního slibu s dovětkem „K tomu mi pomáhej Bůh“ pro věřící skauty (i ve svém oddíle mám věřící kluky, i když jsme oddíl bez náboženského zaměření, kteří při slibu tento dovětek použili). Myslím si, že toto je dostatečně srozumitelné všem. Anebo, možná trochu kacířská myšlenka, zavést dva sliby pro oddíly náboženské (věrnost vlasti a Bohu) a pro oddíly bez náboženského zaměření (věrnost pouze vlasti). Víím, že to je asi nemožné, protože organizace se musí prezentovat jedním slibem, ale věrnost vlasti by měla ve slibu každopádně být.

Tomáš Černecký - Miki

● Ano, měla smysl, i když něco se ve mně vzpíralo, že mi berou ten můj slib, který jsem skládal. Kromě faktu, že nyní slib odpovídá doporučení mezinárodních organizací, se v praktickém životě oddílů projevuje jako inspirace k zamýšlení nad nemateriální stránkou života, a tak byl i v našem oddíle bez větších výhrad přijat. Text nepovažuji za ideální, ale lepší formulaci jsem za celou dobu diskusí o slibu neslyšel.

Martin Mašín - Zlatý Vlas
vůdce 100. střediska Praha

● Se změnou textu slibu jsem nesouhlasil a nesouhlasím. Při hlasování na sněmu jsem také zvedl ruku proti, načež ke mně přiběhla nějaká novinářka a ptala se proč. Řekl jsem jí, že dost dobře nevím, jak vysvětlit dětem tak abstraktní pojmy. Dnes bych ještě řekl: tak abstraktní a zprofanované pojmy. Jsem šťasten, že jsem sliboval podle starého textu, který si dodnes (po třiceti letech) pamatuji a chovám v úctě. Presto respektuji rozhodnutí sněmu a v našem středisku slibujeme podle nového textu.

Karel Pašek, vedoucí střediska

● Já úpravu slibu beru jako cestu zpět mezi normální skauty normální společnosti s demokratickými principy (které zatím naplňujeme jen potud, pokud nám to vyhovuje). Navíc si v těchto slovech najde každý to své, ČEMU ON SÁM VĚŘÍ. Tato slova dávají větší prostor pro přemýšlení o tom, co vlastně slibují. Celý život v tom můžu

hledat stále něco nového, na základě životních zkušeností a prožitků.

V oddíle tato úprava nečiní nijaké problémy. Předslibový rozhovor s nováčky se neodvívá na téma: „proč zrovna Nejvyšší Pravda a Láska,“ ale na téma: „Jak sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce.“

Petr Fiala - Figy, Pardubice

● Řeknu asi něco kacířského, ale přemýšlím-li o tom, docházím k závěru, že mi je to jedno. To, zda je ve slibu formulace „nejvyšší Pravda a Láska“, „Bůh“ či zůstal-li by nezměněn, ani za mák neovlivní duchovní úroveň Junáka. Mám pocit, že hlavní význam změny je v tom, že tímto pojmem jsme se deklarovali jako společenství zastávající nějaké hodnoty, či možná lépe řečeno, těmito hodnotami se ohánějící a snažící se najít cestu, jak je zastávat. Zvažuji, jaký význam to má pro mne. Kdybych při slibu pronesl pouze: „vynasnažím se jednat jako skaut,“ stačí mi to. Když totiž nemáš hodnoty Lásky, Pravdy, Boha, Přírody či mravního jednání v srdci, když celá výchova nevede k tomu, že při vyslovení pojmu „skaut“ se automaticky nevybaví tato povinnost, nepřipadá mi důležité, zda je obsažena ve slibu. Nejlepší způsob, jak vychovávat k nějakým hodnotám, je dávat najevo, že tyto hodnoty jsou pro nás důležité a že nás nesmírně obohacují. A výchova k povinnosti k Bohu je pak jen výchovou k lásce a k šíření této lásky. K Bohu je třeba ukazovat cestu, přivádět, ne na něj slibovat.

Jaroslav Pulkrábek - Ran
vůdce Jihočeské lesní školy

● Osobně mi více „seděl“ starý slib s možností dodatku „a k tomu mi dopomáhej Bůh“, podle ně-

hož jsem ještě sliboval. Nový slib se mi zdá poněkud krkolomný, ale náš oddíl jej uznal a používá.

M. Diviš - Hobbit - Dyk

● Svojskúv slib byl pro světovou organizaci dobrý dříve, proč ne i teď? U nás ve středisku používáme oba.

Miroslav Stárek
vůdce střediska Ing. Ládi Nováka, Český Brod

● Nejsem věřící a přesto toto znění slibu považuji za správné a zásadní. Je totiž založeno na třech základních principech skautingu, se kterými se ztotožňuji. Konkrétně k bodu o nejvyšší Pravdě a Lásce bych rád řekl, že podle mého nevyjadřuje, že skauting je jen pro věřící, ale že skautům je něco společného - je to pokora a přijímání existence vyššího řádu či principu (nikoliv mravního), kterému se člověk PODŘIZUJE. Myslím si, že právě tato pokora před něčím, co PŘESAHUJE člověka (vyšším řádem, Bohem, vesmírem, či jak to nazveme) je podle mě skutečně skautům společná. Já osobně se cítím mnohem blíže křesťanům než těm myšlenkovým proudům, které se vyznačují tím, že více či méně ve středu jejich uvažování je člověk jako míra všeho. Víra v Boha je pro mě nadstavbou toho základního způsobu myšlení a nazírání na svět, kde středem uvažování člověk NENÍ. Jestli totiž někdo své přesvědčení o vyšší instanci dotáhne až k víře v konkrétního Boha, anebo zůstane jen u toho, že vesmír se řídí vlastním řádem, kterému je člověk podřízen, je mi celkem jedno. Důležité pro mě je toto nastavení k pokoře a respektu k „malosti“ člověka vzhledem ke světu a vesmíru. V tomto směru také vysvětlují skautům skautský slib. Respektuji, že mluvím s křesťanem anebo ne (obvykle to vím předem), a podle toho vedu rozhovor. Čím starší skaut, se kterým o slibu mluvím (nemluví s nimi o něm pouze před skládáním slibu, ale i v pozdějších letech), tím detailněji a hlouběji se k duchovní dimenzi člověka dostáváme. A jsem i z výchovného hlediska rád, že mě k tomu slib sám vede.

David Svoboda - Davy

ZTRACENÁ STOPA

z oddílové historie i současnosti

Na počátku byl pěvecký sbor. Chlapci a děvčata, které spojovalo zpívání, ale brzy usoudili, že kytara patří také k táborovému obnui, a tak vedle veřejných vystoupení na zasedáních národního výboru a schůzích důchodců spolu začali jezdit do přírody. První víkendové výpravy, první večery pod lampičkami hvězd, první tábor... Chtěli se k přírodě chovat obleduplně, poznávat její zákonitosti, zabladit po sobě při pobytu v ní všechny stopy. V temnotách vzdálené minulosti byl v Opavě na podzim roku 1979 vykřesán plamínek. ZTRACENÁ STOPA.

Naše tábory

Slovo „puťák“ stálo v prvních třinácti letech „Ztracené Stopy“ hned na prvním místě oddílového slovníčku. Puťák - tábor na zádech. Třítýdenní putovní tábory nás vedly do všech koutů naší země. Téměř z každého z nich jsme si přivezli kromě nevšedních zážitků novou písničku, která během tábora vznikala, a do určité míry vyjadřovala jeho atmosféru. Podle těchto písniček jsme jednotlivé tábory rozeznávali.

V těch dobách bylo v oddíle zastoupeno mužské i ženské pokolení. Abychom alespoň částečně zmírnili jejich „hendikep“, pokřtili jsme je chlapčeskými přezdívkami. Postupem času ale děvčata ubývala a v roce 1990 jsme do Junáka vstupovali už jako chlapčeský oddíl.

Do časů putovních táborů spadá také tříletá éra slavných „koňských puťáků“. Koně, kočího i krytý vůz jsme si půjčili v družstvu (poprvé v roce 1988) a takto jsme prošli celé Bílé Karpaty z moravské i slovenské strany. Kůň šlapal po cestě a táhl veškeré táborové vybavení včetně velkého tee-pee, my se přesunovali nalahko terénem. Vedle starostí se zajištěním tábořiště sice přibývaly starosti s ustájením koně, avšak vždy se vše podařilo a zážitky z těch cest překonaly úsilí vynaložené při přípravách.

Občas si nás domorodci pletli s pojízdným vešnictvím. Draze vykoupen byl i poznatek, že z podsaditého tahouna prériniho mustanga neuděláme: „...dyž on nechtěl ject. A pak se pomínil, rozběhl se a vyhodil mně,“ vzlykal jeden z aktérů a prohmatával si natlučená záda. Všechny další pokusy osudu bodrý kočí řádně proháněl.

V případě koňských puťáků jsme měli bezpochyby štěstí, že jsme ve správnou chvíli narazili na správného člověka, který byl zřejmě stejně trhlý jako my a náš nápad se mu zalíbil. Později kůň změnil majitele a byl konec.

Tehdy jsme ještě netušili, že se blíží také konec našim starým klasickým puťákům. Zajišťovat každým rokem stále nová přechodná tábořiště se stávalo stále obtížnějším a zároveň naše požadavky na ně se zvyšovaly. V roce 1992 jsme táhli jižními Čechami a objevili místo, které se později zapsalo do oddílových dějin jako Ztracené údolí. O rok později jsme pověsili toulavé boty na hřebík a uskutečnili zde první stálý tábor v historii Ztracené Stopy. Neměli jsme valné tušení, jak takový tábor dělat, neuměli jsme to.

V předchozích letech jsme tento typ tábora přehlíželi a dokonce jím i pohrdali, ale s prvními zkušenostmi jsme radikálně změnili názor a do Ztraceného údolí jezdíme dodnes.

Tábořit jezdíme první čtyři týdny prázdnin, v rámci této doby tábor stavíme i bouráme. Poslední prázdninový týden v nás ale vždy začne vítět puťáková krev a vydáváme se na cesty: Třeboňsko, Novohradské hory, Velká Fatra...

Puťák je vlastně velká výprava, na které se hoši mnoho nového ze skautské praxe nenaučí, zato mají možnost vyzkoušet si a prožít to, co se naučili na stálých táborech.

Puťák - to je věčná improvizace, vycházející z nekonečných překvapení okamžiku. Stálý tábor dává prostor a přímo volá po využití každé minuty, program může běžet i za dlouhotrvajícího nepříznivého počasí. Předpokládá poctivou přípravu před zahájením.

Oddílový program

Podkladem pro přípravu programu je předběžný celoroční plán, v němž máme podchyceny tradiční akce s pevným termínem konání, kterých se chceme zúčastnit. Na jeho základě a podle momentální situace je na oddílových poradách, kterých se účastní kromě vedoucího také oddílo-

vý rádce a družinový rádcové, plánován program družin i oddílu na následující měsíc. Program družin je z části dán pevně (program vedoucí k plnění stezky, práce v klubovně aj.), zčásti je dílem vlastní aktivity rádce (vždy záleží na jeho věku, zkušenostech a schopnostech. V tradičních družinách Tygrů a Medvědů se jednou týdně schází celkem 15 chlapců. Oddílovka se koná na konci každého měsíce. Po ní následuje oddílová porada, takže můžeme vždy zároveň zhodnotit uplynulý měsíc.

Společné vícedenní porady podnikáme jednou za dva měsíce, jednodenní výlety a akce (vzhledem k počtu členů více oddílové než družinové) jednou až dvakrát za měsíc.

Z oddílového kalendáře

■ Betlémské světlo převezmeme v Krnově od čechovických skautů z našeho mateřského střediska.

■ Tradiční vánoční výprava se už po dvacáté odbude ve srubu, který nám půjčují kamarádi z trampské osady Black Hills. Je to jedna z nejkrásnějších výprav v roce: stromček postavený z větví nasbíraných v lese, vlastnoruční ozdoby vyrobené na předvánočních družinovkách, dárečky vyrobené vlastníma rukama. Čeká nás poho-

da u krbu, ale také závody psích spřežení, hrátky na sněhu či na ledě.

■ V lednu se sejdeme alespoň na jednu sobotu v klubovně u nějaké z velkých deskových her, promítání a večerního překvapení šéfkuchaře. Program poběží dlouho do večera, takže v klubovně také přespíme.

■ Jinou lednovou sobotu podnikneme výpravu do zasněženého údolí Moravice, abychom se zabývali stopami. Údolí Moravice je zelenou páteří Opavska. Na jedné straně je střeží honosný zámek Hradec nad Moravicí, na straně druhé zřícenina majestátního gotického hradu Vilštejna.

■ V únoru strávíme společný týden jarních prázdnin na horské chatě v Beskydech. Bude to týden polárních bádání a výzkumů...

■ Po celé zimní období máme každé páteční odpoledne rezervovanou saunu. Platíme pouze spotřebovanou energii. Jak je to možné? Majitel sám kdysi vedl oddíl...

Oblíbená hra

„Na faráře“ se jmenuje hra, kterou jsme hrávali před léty a která pak upadla v zapomnění. Nedávno jsem ji znovu vytáhl z paměti - a bavili jsme se při ní jako kdysi.

Účastníci hry sedí v kruhu, každý na své židli, a představují obyvatele kláštera. Každý z nich má své postavení, svou hodnotu. Hraje-li deset hráčů, pak ten nejnižší na té nejškaredější židli je kostelník. Po něm následuje řada mnichů, jejichž postavení je dáno číslem - mnich č. 1 až mnich č. 7. Další v pořadí je vikář, no, a ten poslední, nejvyšší je farář. Hraje-li více hráčů, pak se rozroste počet mnichů.

Jednoho dne se stane v klášteře vražda a protože nikdo neví, kdo ji spáchal, obviňují se všichni navzájem. Tímto okamžikem otevírá hru farář tím, že obviní některého z hráčů slovy: „Udělal to mnich číslo pět, raz, dva, tři.“

To počítání je důležité proto, aby se obviněný stihl bránit tím, že vykřikne: „NE!“

Jestliže to stihne do doby, než je ukončeno počítání, setrvá na svém místě, v opačném případě, když zaspi a nestihne se obhájit, jde na místo kostelníka a ostatní se posunou o jedno místo směrem k faráři. To znamená, že z kostelníka se stává mnich č. 1, z č. 1 se stává č. 2, až k č. 4, ze kterého se stává č. 5. V obou případech - ať už se stihl obhájit či nikoliv - pokračuje obviněný tím, že svalí stejným způsobem vinu na někoho dalšího.

Cílem každého hráče je dostat se na místo faráře a setrvat na něm co nejdéle (než je ve chvíli nepozornosti někým „usvědčen“). Z toho vyplývá, že se každý snaží obvinít někoho vyššího, než je sám, aby případně získal jeho místo a dostal se tak blíže k farářskému křeslu. Hra má poměrně rychlý spád a napětí.

Je-li obviněn někdo z hráčů a některý jiný hráč za něj v návalu nervozity nebo nepozornosti vykřikne, pak mu zahránil život a jde si sednout na místo kostelníka, i když nebyl obviněn. Sporné případy, zda bylo počítáno srozumitelně či zda se někdo stihl obhájit včas, přísluší farářovi, který ve hře zároveň vykonává roli soudce.

Jak mne chlapani předběhli

Stalo se to v zimních měsících jednoho roku, kdy jsme se scházeli v zahradním domku v Městských sadech. Spěchal jsem na oddílovku o něco dříve, abych zatopil v kamnech, než přijdou ostatní, pokud tak už někdo neučinil. Bylo to docela možné, protože přede mnou už byla ve sněhu vyšlapaná stopa. Hřeje mne to pomyslení, sahám na kliku, ale uvnitř je jen Kuba, který se dušuje: „Přišel jsem zrovna teď před tebou, klika je ještě teplá, jak jsme na ni sáhl.“

Nikde nikdo, v klubovně akorát zima, začínám být nervózní. A najednou na mne s radostným řevem popadá půlka oddílu schovaná na půdičce. Přišli do klubovny dávno přede mnou, nohy kladli opatrně do stop prvního, jako lišky podšité...

No jo, pánové, srandičky srandičky...

Používat kytaru jako šút při koulovačce, to jo, ale abyste zatopili, aby moje kosti zbytečně nemrzly, to vás nenapadne!

Jaroslav Večerka
foto archiv Ztracené Stopy

JAK VYUŽÍT časopis při práci v oddílu aneb správný skaut čte Skaut-Junák

„Časopis mne dokáže svým obsahem zastoupit,“ říká Figi, vůdce pardubického 4. oddílu Horizont. „Klukům mimo jiné Skaut-Junák sděluje: ‚Kromě Tvého vůdce skautuje (jedná, chová se, vystupuje) takto spousta dalších lidí. Vidíš, je to naprosto normální, a takto to má ve světě být.‘ Časopis za mne zaskakuje i svými náměty k činnostem. Pro kluky na doma (třeba Desetiboj), na družinovky (příloha Rádce), články z různých akcí (‚To bychom mohli udělat TAKÉ, ne?‘)

Ptáte se: jak vedeme děti v oddíle k tomu, aby si ve Skautu-Junáku četli?

1) do naší Skautské stezky, kterou jsme si trochu „upravili“ (ta oficiální se nám zdála moc měkká), jsme zařadili bod: Má objednaný časopis (odpůrci či rodiče by mohli namítat – „to je direktiva“)

2) z časopisu vyberu nějakou „rozinku“ a pomocí ní udělám celému časáku „reklamu“

3) razím heslo: Správný skaut čte S-J. Když se náhodou v časopise objeví článek z akce, kde jsme byli, či dokonce fotka, tak to je radosti v našem domečku: „Jé, tady jsme byli“, „Hele, tady se píše o nás!“, „Dívej, tady je na fotce Ještěr a Davy!“ (naše účast na SANu). Kluci jsou na sebe hrdí a já k tomu obvykle přidám trochu omáčky, aby byli ještě více pyšní

4) kluci v naší Stezce mají následující úkoly:

1. stupeň - do družiny přinese novou hru, vysvětlí, zorganizuje...

2. stupeň - do oddílu přinese novou hru, vysvětlí, zorganizuje...

Nyní ve Skautu-Junáku vyšla spousta her a námětů - stačí si jen vybrat.

Konkrétně: s vlčaty jsme si na schůzce namalovali písmenka abecedy na kartičky a teď s tím hrajeme různé hry a jejich variace. S těmi kartičkami se dá vymyslet blbovinek! Stačí, když jsou

po ruce. Kdysi vyšlo pexeso (listy stromů, keře atd.), tak jsem udělal jeho modifikaci na pexeso turistických značek. Za dvě hry s vlčaty umí všichni přes 90% značek. Pravidlo - chceš-li vzít nalezenou dvojici, pak musíš vědět, co ta značka znamená...

Zmíněný Desetiboj funguje u nás v oddíle trochu jinak - máme „Oddílovou knihu rekordů“ a tam se navzájem překonáváme v jednotlivých disciplínách a věkových kategoriích. Novou soutěž může navíc vymyslet, sepsat pravidla a její základní rekord stanovit kdokoliv.

V oddíle je vyhlášena soutěž: Komu vyjde článek - velký ve S-J, Skautingu dostane od oddílu dárek - předplatné na příští rok. Komu vyjde malá noticka, zprávička, nebo příspěvek v domovence, tak má u Oddílu bonus jednoho předplaceného čísla.“

Petr Fiala - Figy

TRŽIŠTĚ NÁPADŮ drobné nápady pro činnost oddílu i družiny

Máš dobrý nápad či námět pro činnost oddílů či družin? Platíme 100,- Kč! Něco, co máte vyzkoušené a co rádi ve svém oddílu používáte. A protože dobré nápady nejsou zadarmo, každý nápad zde otištěný bude honorován částkou 100,- Kč. Neváhej, a pošli svůj příspěvek ještě dnes!

Help '98

(velká polní hra, 120 účastníků [hráčů i organizátorů], herní plocha cca 20 km², doba hry 8 hodin)

Během hry se 11 novinářských skupin snažilo nalézt v neznámém a obtížném terénu havarované letadlo, aby z něj zachránili co nejvíce pasažérů, kteří přežili a zajistili tajný materiál, který letadlo přepravovalo. Museli překonat nejen nástrahy neznámého terénu, ale též úklady vládního vojska, které se snažilo utajit existenci onoho materiálu s krycím názvem Beta 2.

Dva týdny před vypuknutím hry dostal každý přihlášený oddíl (pátrací novinářský tým) velkou obálku s mapou, která obsahovala hranice onoho státečku, kde mají letadlo hledat, přesná pravidla hry a místo, kde si mohou přesně v 8:00 vyzvednout víza pro vstup do země. Víza byla časově omezená na 1-3 hodiny, takže každý z hráčů musel vážit cestu mnohdy několik kilometrů, aby si na nejbližším velvyslanectví opatřil nové, platné vízum. S propadlým vízem mu hrozilo nebezpečí, že jej vládní vojsko zajme a posadí do internačního tábora, kde bude čekat několik drahocenných hodin na propuštění. Vojsko též nemilosrdně zadržovalo každého, u koho našlo utajovaný materiál BETA 2.

Na místě havárie byli v těsné blízkosti ranění (statečně je simulovali především světlušky a vlčata), kteří na první pohled nebyli od skutečných zraněných k rozeznání - potřhané šaty, umazané a zakrvácené obličejy dokonale dokreslovaly ponurou atmosféru kolem vraku.

Ti šťastlivci, kterým se podařilo místo havárie objevit, se museli rozhodovat, zda zachrání lidský život a nebo BETU 2. U mnohých hráčů to znamenalo řešení těžkého problému - BETA 2

vážila cca 10 kg a zraněný znamenal 20-40 kg živé váhy - to vše bylo nutno dopravit do některé z nemocnic (ta nejbližší byla od vraku asi 3,5 km). Jedinec neměl mnoho šancí, dvojice byla na tom lépe a nejlépe se vedlo malým 3-5 členým skupinkám.

Po slavnostním vyhlášení se účastníci mohli zúčastnit country bálu, který byl spojen s výukou tanců.

Hru uspořádal 6. koedukovaný oddíl z Kateřinice především pro oddíl střediska Vsetín a několik dalších oddílů z okresu Vsetín, které o hru projevívaly vážný zájem.

Dazul

Večery při svíčkách

Svíčkový efekt I. (večerní zpytování svědomí, vzájemné smíření, oddíl, svíčky podle počtu členů, klidné místo)

Poprvé jsme to zkusily s děvčaty na táboře v roce 1992. Před večerkou za tmy jsme odešly mimo tábor na romantické místo. Zapálila jsem svíčku, která představovala zdroj všeho dobrého, zdroj Pravdy a Lásky. Každá skautka měla svou nezapálenou svíčku. Kdo našel odvahu a potřebu říci nahlas, co ten den špatného udělal, a poprosit o odpuštění, přišel a mohl si zapálit svíčku. Její světlo tak bylo symbolem ne prohrěšku, ale odpuštění. O to jde především a je třeba to patřičně zdůraznit. Nebylo to povinné, každé děvče se rozhodovalo samo za sebe. Někdo si nevzpomene na nic zlého, někdo se stydí nebo bojí. Jedna světluška se přiznala, že si tolik přála zapálit svíčku, ale na nic si nevzpomněla. Ten první večer, kdy jsme to zkusily mi zůstal dlouho v paměti, děti to přijaly velice kladně. A tak jsem se dověděla, že jedna světluška bouchla ve zlosti

svou mladší sestřičku, jeden chlapec, co byl s námi, hodil Janě svíčku do potoka. Starší skautky se přiznaly, že mne pomlouvaly, a jedna, aby se vyhnula práci, šla schválně na latrínu a dlouho se tam schovávala. Nemusím snad připomínat, že dobrá vůdkyně jde příkladem a že jsem byla první, kdo se vyznal ze špatností. I proto je vhodné, aby hlavní svíčku - zdroj odpuštění a smíření - nikdo nadržel, a aby stála uprostřed na zemi. Na závěr tohoto Svíčkového efektu může vůdce či vůdkyně vše nějak shrnout, přečíst třeba vhodnou báseň, nebo si mohou všichni zapívat tichou píseň.

Svíčkový efekt II. (zakončovací rituál, svíčky pro každého člena oddílu)

Jedná se vlastně o ztvárnění citátu: „Jestliže od hořící svíce zapálím jiné svíce, ohně neubude, ale naopak světlo bude jasnější. Jestliže svědčím druhému o své víře, moje víra nezeslábně, ale zesílí.“ (Gananabaranam)

Bylo to po vánoční besídce, 35 děvčat stálo v kruhu ve zhasnuté místnosti. Každá měla svíčku v ruce, jen já ji měla rozžatou. Bylo to symbolické. Je-li na světě jeden dobrý člověk, vydává sice světlo, ale je ho málo. Viděla jsem jen dívku zleva a zprava, jinak jsem byla ve tmě. Když ten člověk umí rozdávat své dobro dál a dovede k němu přivést ostatní, světla a dobra přibývá. Děvčata si postupně zapalovala své svíčky, až jsme udělaly velký zářící kruh, světla bylo dostatek pro celou místnost. A světla z mé svíčky neubyla. Čím více lidí se bude k sobě chovat hezky, tím více dobra bude v našich družinách, oddílech, střediscích... Je na každém z nás, jestli si tu symbolickou svíčku zapálíme či nikoliv. Efekt byl velice prostý, ale velmi názorný.

M. Fialová - Mary

OCHRANA DĚTÍ PŘED riziky III.

pomůcka pro debatu v oddíle

Případ vlčete Vojty Trochty - Kolji, který se dokázal osvobodit ze zajetí únoscem, znovu poukázal na důležitost včasné přípravy dětí na možná nebezpečí, která jim brozí. Konečně, jeden z bodů nováčkovské zkoušky se této problematiky týká. V příručce Skautskou stezkou se skautky a skauti mohou o rizicích dočíst na stránkách 347-352. Ve Skautingu 10-9/93 se otázkou prevence zabýval bratr Tománek. Následující text je ze skript ILS, která podle materiálů Boy Scout of America zpracovali bratři Václav Břicháček, Vladislav Janík, Denis Patočka a Jan Písko.

Bezpečnostní zápisník

Bezpečnostní zápisník je místo, kde děti najdou telefonní čísla, která lze použít v případě nebezpečí nebo ohrožení. Například čísla k rodičům do práce, blízkým příbuzným, sousedům, nebo kamarádům, kterým je možno zavolat, jsou-li rodiče nedosažitelní. Rovněž by tam měla být zapsána čísla policie, hasičů a rychlé zdravotnické pomoci.

Děti v něm mohou mít zapsána i pravidla, která jste předtím doma prodiskutovali. Snažte se je přimět, aby si jednotlivé stránky vyzdobily kresbami a obrázky, které se k uvedeným pravidlům vztahují. Budou si je lépe pamatovat.

Nebezpečí zneužití dětí a skauting

Když se dítě stane členem skautské organizace, přebírá zároveň závazek, že bude věrné skautským zásadám tak, jak jsou uvedeny ve slibu, zákonu, heslu a denním příkazu skautů a skautek. Zásady skautingu nevyžadují od nikoho, aby se vědomě vystavoval nebezpečným situacím. Naopak chceme, aby skaut „Byl připraven“ a „Konal jak dověde nejlépe“ proto, aby se podobným situacím vyhnul, nebo je bezpečně zvládl. Doufáme, že si o tom se svými dětmi promluvíte a ujistíte se, že rozumí některým omezením, která pro ně a jejich bezpečnost musíme stanovit.

Třetí bod skautského zákona zní: Skaut je prospěšný a pomáhá jiným. V našem okolí je vždy mnoho lidí, kterým by skauti měli pomáhat. Může se ale stát, že o pomoc budou žádat ti, kteří ji vůbec nepotřebují, jen aby si vytvořili příležitost, jak dítě zneužít. Proto musí být právě skauti velmi dobře seznámeni s pravidly osobní bezpečnosti a měli by být schopni rozpoznat nebezpečnou situaci:

- Je něco jiného vysvětlovat cestu a stát přitom trochu dále od auta, jehož řidič o informaci žádá. A něco zcela jiného je sednout si vedle něj a cestu mu ukazovat za jízdy.

- Je dobré, když skaut pomůže někomu s nákupem, ale jen k domu. Dovnitř může vstoupit, jen když o tom vědí rodiče a souhlasí s tím.

- Sedmý bod skautského zákona zní - Skaut je poslušný. To vůbec neznamená, že musí poslechnout toho, kdo po něm chce něco zlého, nebo něco, o čem si myslí, že je to nevhodné. V tako-

vém případě o tom musí povědět doma, případně v oddíle.

Skautská výchova klade důraz na výchovu morální a na výchovu k odpovědnosti a samostatnosti. Krátce řečeno, snaží se o výchovu osobnosti. Má k tomu specifickou metodiku. Jednou z nich je výchova v malých skupinách - družinách - v čele kterých je jen o něco starší skaut - rádce. Jsou samozřejmě nenápadně vedeni dospělými činnostníky.

Ve skautské družině a oddíle dítě získává záze-
mí svých vrstevníků a výchovný vzor vůdce, které pomáhají rodičům vytvářet prostředí, kde se dítě cítí v bezpečí. V rodině pak musí být ovzduší vzájemné důvěry, v němž mohou všichni spolu volně komunikovat. Dítě se má cítit přirozeně i tehdy, když se svěruje s některými choulostivými otázkami. Předpokládá se, že o více než polovině zneužití dětí se neví, protože děti byly zážitkem zcela zmateny a bály se o tom říci.

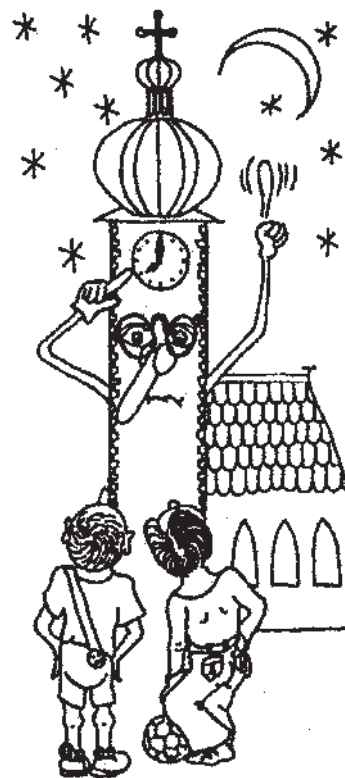
Děti v oddíle musí vědět, že o svých radostech i trápeních, o svých pocitech, prožitcích a přátelech mohou s vámi mluvit zcela otevřeně, že je berete vážně a oceňujete je jako osobnosti, které mají právo vyjádřit svůj názor, a že je vždy s láskou vyslechnete.

Základní pravidla bezpečnosti pro děti

Zásadou je naučit děti, aby uměly rozpoznat nebezpečnou situaci a aby byly ostražitě. To je nevhodnější strategie. Tradiční představy o „zločincích“ nedostačují k tomu, aby vaše děti byly dostatečně chráněny. Pokud se dítě setká s osobami, které jej budou chtít obtěžovat či zneužít, nebude se jednat jen o kriminální elementy. Statistiky jsou neúprosné - JSOU TO PŘEVÁŽNĚ VAŠIM DĚTEM ZNÁMÍ LIDÉ, kteří je ohrožují nejčastěji.

Prodiskutujte s dětmi následující bezpečnostní pravidla a opět se přesvědčete, jak budou reagovat.

- Ztratíš-li se svým rodičům anebo těm, kdo tě doprovází, neběhej po okolí. Zajdi na policii nebo na místo ztrát a nálezu a tam ohlas, že jsi se ztratil o požádej o pomoc.

- Nevstupuj tam, kam ti rodiče nedovolili. Hlavně se to týká aut a bytů.

- Sleduje-li tě někdo pěšky nebo v autě, nepřibližuj se k němu a zůstaň vždy v bezpečné vzdálenosti.

- Dospělí nebo jiní mladí lidé, kteří nepatří do vaší rodiny a chtějí, abyste jim pomohli, například dostat se na jistou adresu, nebo najít zatajované štěně, mohou požádat o pomoc jiné dospělé, děti k tomu nepotřebují.

- Pokud to jde, nechoď nikdy sám či sama.

- Vyžádej si povolení od rodičů, jdeš-li někam, kam obvykle nechodíš.

- NESTOPUJ AUTA!

- Nejezdí s nikým, pokud ti to rodiče nedovolili.

- Nikdo tě nemá co žádat, abys něco zvláštního zatajoval. Stane-li se tak, řekni to rodičům anebo učitelům.

- Chce-li někdo získat tvoji fotografii, odmítni a řekni to rodičům a nebo učitelům.

- Nikdo se tě nemá dotýkat na místech, která jsou při koupání zakryta plavkami, s výjimkou lékaře při vyšetření. Tvé tělo patří jen Tobě.

- Máš právo říct NE každému, kdo tě chce někam pozvat, dotýkat se tě, nebo chce po tobě věci, o kterých se domníváš, že nejsou vhodné.

JUNÁK musí být evropsky orientovanou skautskou organizací

rozhovor s Ondřejem Vankem

Již nějaký čas není členem ústředních orgánů Junáka a letos se stal členem Evropského skautského výboru. Má tedy určitý odstup v hodnocení dění v Junáku. I proto jsem si s ním povídal o uplynulých deseti letech existence Junáka, našem vztahu ke skautingu v zahraničí a práci Evropského skautského výboru.

Uplynulých deset let

● *Na čtvrtém sněmu Junáka jsi byl zvolen členem chlapeckého náčelnictva a v ústředních orgánech Junáka jsi byl aktivně činný až do plzeňského valného sněmu v roce 1998. Jak se Ti jeví cesta, kterou Junák prošel od svého obnovení? Je to cesta úspěšná nebo nikoliv?*

Zamýšlím se často nad svým devítiletým působením v ústředních orgánech Junáka - čas letí nesmírně rychle a uvědomuji si, jak jsme byli netrpěliví. V roce 1990 to byla pro mě, jako pro vedoucího poměrně známého, a myslím, že určitě dobrého, 1. oddílů NIK v Praze, velká čest. Nedovedl jsem si dobře představit, co taková práce v náčelnictvu obnáší. Ale to si, myslím, nedovedla dobře představit většina tehdejších členů. Měl jsem však ještě další funkci, která byla pro mě neméně zajímavá - po dobu tří let jsem byl skautským profesionálem, tajemníkem chlapeckého kmene.

Období 1990-93 hodnotím jako rozjezdové období, kdy jsme museli celou organizaci znovu postavit na nohy - bylo to období budování organizace a vyjasňování našich stanovisek. Následující období se neslo v duchu volby „x nebo y“ - řekněme, že zde šlo o jakési diskuse o dalším směřování Junáka. O setrvání v tradičním pojetí organizace nebo budování současného, moderního a přesto tradici si vážícího hnutí. No, a mé poslední volební období se neslo ve znaku nápravy legislativních a hospodářských nedostatků.

Domnívám se tedy, že nyní je načase opravdu vést a snažit se vytvářet moderní, evropsky orientovanou skautskou organizaci, k jejíž základům přispěla všechna předchozí období... V tomto duchu hodnotím naši cestu jako úspěšnou, i když je mi samozřejmě líto mírného úbytku členské základny. Myslím si také, že vztahy s veřejností a propagace nejsou našimi silnými stránkami, ale nedomnívám se, že je tomu tak proto, že nám „veřejnost nefandí“.

Osobně jsem přesvědčen, že jsem odešel v pravý čas. Je proto, že bych dále nechtěl sloužit skautingu, ale protože jsem přesvědčen, že tři volební období jsou „tak akorát“. Že by se - pro dobrou

míru demokracie - měli lidé dobrovolně a automaticky obměňovat.

● *Co podle Tebe, Ondřeji, bylo během těch uplynulých deseti let pro Junáka největším úspěchem a co neúspěchem?*

Uvědomuji si, že každý má jiná měřítká a nemusí tedy se mnou souhlasit. Pro mě osobně je největším úspěchem plnohodnotné zapojení Junáka v mezinárodních strukturách. Jako největší zklamání cítuji skutečnost, že Junák znamená v této společnosti „tak málo“...

Být dobrou skautskou organizací

● *V některých dopisech, které chodí do redakce zaznívá určité znechucení nad tím, že skautské ústředí má placené zaměstnance. Je možné, aby jejich práci vykonávali dobrovolníci?*

Jsem bývalý placený zaměstnanec ústředí a nedovedu si představit, že by Junák žádné profesionály neměl. Je však nutné si uvědomit, že profesionálové jsou vždy a zásadně výkonnými, administrativními pracovníky, kteří zajišťují správu chodu kanceláře a celé organizace. Umím si představit, že je někdo zpravodajem ÚRJ - dobrovolníkem, protože ho to baví. Nedovedu si však představit, že by někoho bavilo „olizovat“ tři tisíce známek a lepit je na dopisy. Nebo chodit na různá jednání se státními orgány, která jsou většinou v dopoledních hodinách...

● *Jaké jsou zkušenosti s „profesionály“ v zahraničí?*

Ty nejlepší. Jsou profesionály, kteří si často takto budují své první pracovní zkušenosti. Po několika letech opouštějí svou práci u skautů a pokračují na dalších manažerských pozicích. Já jsem to nakonec také udělal a musím říci, že ty tři roky v Junáku byly pro můj profesionální růst nesmírně cenné. Nyní pracuji ve ŠKODA AUTO a.s. a řada získaných dovedností se mi moc hodí.

● *Někteří členové Junáka si stěžují, že jim různé předpisy komplikují práci s dětmi.*

Domníváš se, že by bylo řešením, kdyby Junák nežádal na státu dotace na svoji činnost a snažil se být soběstačným?

Naše předpisy nejsou tak striktní, jak se může při prvním pohledu zdát. „Bibli“ britských skautů je tzv. „píouár“ (Policy, Organization, Rules) - tlustá a často citovaná kniha předpisů, nařízení a regulí. O tom se nediskutuje. Ale kdo je nechce dodržovat, nebude zkrátka ve Velké Británii vedoucím! Soběstačnost Junáka je nesmysl. Naopak - je nutné pátrat po všech finančních zdrojích, nejenom pouze ze státních dotací.

● *Neztrácí však Junák tím, že přijímá státní dotace, svoji nezávislost?*

Já chápu státní dotace jako přilepšení. Junák může existovat bez nich, mít dotace však znamená mít větší šanci plnit náš úkol. Junák chce sloužit společnosti, nemusí se proto stydět dostat občas nějaký příspěvek.

Nikdy zde však nebyl ani náznak nějakého nátlaku. O odmítnutí státních dotací bychom mohli hovořit tehdy, kdybychom byli pod nějakým tlakem a příspěvek by se stal „třiceti stříbrnými“. To zde však nehrozí.

● *Myslíš si, že má vůbec cenu, aby se Junák snažil se státem nějak spolupracovat?*

Přiznám se, že dost dobře nerozumím této otázce. Co to znamená - spolupráce se státem? Je to právě ona dotační politika? Je to spolupráce s vládou? Nebo co vlastně?

Junák by měl - ve vlastním zájmu - spolupracovat s veřejností, spolupracovat se státní správou na všech úrovních. Není to nějaká „výchova dle státní zakázky“, to jistě ne. Ale doklad toho, že jsme členy občanské společnosti.

● *Velké pobouření vyvolala účast Junáka v České radě dětí a mládeže. Častým argumentem je, že zahraniční skautské organizace nemají naši zkušenost s tím, že účast ve „střešní“ organizaci byla vždy předzvěstí zrušení Junáka. Jaké jsou vlastně zkušenosti zahraničních skautských organizací s účastí v národních radách mládeže?*

Myslím si, že dnes je jiná doba a obavy ze zrušení Junáka jsou liché. To se totiž dříve zlikvidujeme sami a právě těmito rozbroji! Jsem pro člen-

ství Junáka v ČRD, jsem pro adekvátní zastoupení Junáka v této organizaci a myslím si, že největším problémem je v současné době osoba jejího výkonného tajemníka. Souhlasím. Podle mého soudu je však lepší „odstranit“ nevyhovujícího výkonného tajemníka, než vystupovat z něčeho, co jsme sami zakládali.

O ČRD jsem již dostatečně psal ve skautské internetové konferenci. Ne každý však má možnost tuto debatu sledovat. Jsem pro existenci ČRD - jaký jiný názor bys ostatně od člena Evropského výboru, zodpovědného právě za otázky mládeže ve vztahu k EU a národním radám mládeže, očekával?

Ve všech národních radách mládeže v Evropě (ale i v ostatních regionech) jsou skauti iniciátory a hnacími motory. Je to obecně přijímaná a nezpochybňovaná skutečnost. U nás se o tom dost hovořilo a je to, „jako když se hráč na stěnu hází“. Přiznám se, že mě tato debata již unavuje a považuji jí za náhradu debat o jiných problémech.

Náš vztah ke světu

● *Někteří činovníci nelibě nesou „vměšování“ světových skautských ústředí do záležitostí Junáka (například změna slibu). Proč si myslíš, že je důležité, aby Junák byl členem mezinárodních skautských organizací?*

Od roku 1990 jsem nezměnil názor v tom duchu, že Junák musí být evropsky orientovanou skautskou organizací. Jistě je možné vytvořit jakýsi národovecký a historicky orientovaný klub, užívající slova „skauting“ jako východisko svých aktivit. Na skautingu si však cením právě jeho otevřenosti do světa a skutečnosti, že všude na světě akceptují ony tři základní principy. Pokud se tedy někteří činovníci nemohou srovnat s těmito požadavky, není nakonec ten nedostatek v nich?

Světová skautská ústředí se nijak nevměšují do záležitostí národních organizací. Konstatují pouze, že kdo se chce prohlásit za skautskou organizaci příslušející k WOSM nebo WAGGGS, musí splnit ty a ty podmínky. Je to přece stejné, jako akceptovat podmínky členství v jakékoliv jiné zájmové organizaci či pravidla libovolného sportu, a skutečně nechápu činovníky hovořící neustále o „vměšování“. Mám pro ně jediný návrh - založte si vlastní organizaci s vlastními pravidly a snažte se z ní vytvořit organizaci stejně úspěšnou, jako je světový skauting. Bude to ku prospěchu všem, hlavně dětem - vždyť zde vzniknou další příležitosti k jejich aktivitám...

● *Často se také objevuje názor, že nám zahraniční skautské organizace nemohou nic dát. Vznikl tu obraz, a bobužel je to vina i skautských časopisů, že skauti ve světě jsou spíše zábavní organizací, zatímco my si tu uchováme ničím nezkalený svojský skauting zaměřený především na výchovu. V čem je podle Tebe takový obraz nepravdivý a čím nám mohou být zahraniční skautské organizace vzorem?*

Zahraniční skautské organizace nám mohou dát jednu nesmírně cennou věc - obraz, jak bude situace v České republice vypadat za pár let. Co všechno budeme muset dělat proto, abychom měli dostatek dětí, dospělých i peněz. Jak se budeme muset vypořádat s konkurenčními vlivy jiných organizací a civilizačních lákadel. Je to málo?

Divím se, že nejsme ochotni přiznat, že skauting opravdu je zábavou. Zábavou s vážným cílem. Uchovávat ono „nezkalené svojské skauting“ přece nemusí být chápáno jako jednoznačné plus, jestliže je výsledkem odtrženosti od reality...

● *Jsi členem Evropského skautského výboru. Jaký je obraz Junáka v zahraničí?*

Evropský skautský výbor se většinou nezabývá děním v jednotlivých národních organizacích - pokud zrovna není nějaký velký problém. V tomto duchu jsem rád, že se o Junáku příliš nemluví. Pokud se o něm mluví, tak jako o organizaci, se kterou „nejsou velké problémy“, a dokumentuje se tak problematičnost některých dalších postkomunistických zemí.

Obraz Junáka v zahraničí je shodný s obrazem České republiky v „neskautském zahraničí“. Před nedávnem jsem četl zajímavý článek - jste dobří, máte málo sebevědomí, vyznačujete se dobrými produkty, ale neumíte je prodat... Největším problémem je nespolehlivost, něco se přislíbí, ale nedodrží...

Obdobně je to s pohledem na Junáka - docela solidní program a trénink, ale jistá nespolehlivost v jednání.

Evropský skautský výbor

● *K čemu nám je Evropský skautský výbor?*

To je dobrá otázka. Evropský skautský výbor byl často poněkud v pozadí. Představitelé Junáka jednali zatím spíše se členy Evropské skautské kanceláře. Vztah mezi výborem a kanceláří je však zcela shodný s pozicí ÚRJ a kanceláře ústředí.

Výbor je tvořen šesti osobami, volenými na Evropské skautské konferenci na dobu tří let. Jednotlivcům může být zvolen pouze dvakrát. Členové výboru řídí skauting v regionu po dobu těchto tří let, připravují všechny programy a tréninkové strategie, rozhodují o doporučení k přijímání nových členů, orientaci spolupráce s veřejností, zkrátka o všem, co se v evropském regionu děje. Jejich jménem pak jednají pracovníci kanceláře jako výkonný orgán výboru.

Obecně se dá říci, že Evropský skautský výbor znamená pro evropské asociace totéž, co Ústřední rada Junáka pro Junáka.

● *Zmínil jsi tu, že Evropský skautský výbor připravuje mimo jiné různé programy a tréninkové strategie. Které z těchto programů nám mohou být nejvíce užitečné?*

Z každého současného programu je možné něco získat. Velmi dobrý je RAP, existuje zde řada

dobře známých programů pro rovery a připravuje se nová podoba činovníckého vzdělávání, resp. jeho návrh.

● *Co je náplní Tvé funkce v evropském skautském výboru?*

Jak jsem se již zmínil, Evropský skautský výbor je šestičlenný. Předsedou je David Bull, místopředsedou Per Hylander (oba zodpovídají za financování a reprezentaci, Per navíc za přípravu příští Evropské skautské konference). Dále jsou členy Therese Bermingham (vzdělávání dospělých), Georges Hourdakis (programy pro mládež), Jose Antonio Warletta (komunikace) a já. Mou zodpovědností je spolupráce s národními radami mládeže a orgány Evropské unie, k čemuž využívám detašovaného pracoviště Evropské skautské kanceláře v Bruselu. Za tuto činnost zodpovídají dále dva profesionální pracovníci kanceláře.

Kromě těchto hlavních zodpovědností má každý člen výboru na starost komunikaci s několika národními asociacemi a sleduje vývoj skautingu v těchto zemích. Kontaktní osobou pro Junáka je Per Hylander, já zodpovídám za styk s Irskem, Belgií, Španělskem, Norskem, Polskem, Rakouskem a Izraelem.

Zahraniční skautské organizace nám mohou dát jednu nesmírně cennou věc - obraz jak bude situace v České republice vypadat za pár let.

● *Dívčí lesní školy před nedávnem získaly mezinárodní akreditaci WAGGGS. Kdy podle Tebe budou chlapecké lesní školy mezinárodně uznávány WOSMem?*

Donedávna se ve WOSM nejednalo o otázku akreditace v plném slova smyslu, ale pouze o oznámení, že určitý kurs (tedy „lesní škola“ v našem případě) je nejvyšším stupněm národního skautského vzdělávání a je tedy „woodbadge“ kursem. Potom by absolventi nosili šátek s našitým obdélníčkem McLarenovského tartanu a příslušný počet dřívků na koženém řemínku. Toto však Junák nikdy neudělal.

V současné době se situace trochu zkomplikovala, nicméně vidím ji perspektivněji. Je totiž rozpracován tzv. EUROTRAIN program, to nemá nic společného s vlaky, ale je to projekt stanovení konkrétních pravidel celoevropsky uznávané kvalifikace, opravňující k vedení oddílů kdekoli v Evropě.

Za rozhovor poděkoval Marek Bárta

STEZKOU YMCA SKAUTŮ

informace a recenze

Brněnské skautské nakladatelství Javor vydalo v posledních letech téměř kompletní edici knih M. Hubáčka, které jsou věnovány jednotlivým stupňům výchovného systému YMCA skautů. Je obtížné věnovat se všem svazkům této řady najednou na tak malém prostoru. Navíc se pokud možno pokusím nehodnotit obsah tohoto odlišného výchovného systému - to by vydalo patrně na samostatnou stat'. Soustředím se tedy spíše na formu toho, co je v knihách předkládáno.

Skautská stezka

Logicky prvním svazkem je Skautská stezka pro nováčky. Překvapilo mě nemile, že se obrací výhradně na chlapce (byť ve stupních zdatnosti jsou vypsána tam, kde je to nutné, specifika pro dívky). Soudím z toho, že YMCA buď nemá dívčí oddíly, nebo je autor tímto způsobem nešetně přehlíží. V knize je mimo jiné zařazena pasáž: Jak se stát skautem?, jejíž obsah by spíše slušel náborovému letáku. Ale informace, kam se obrátit, hledá-li oddíl, je v situaci nováčka, který již začíná plnit body nováčkovské zkoušky, nadbytečná. Nejen tato, ale i další stati v knize jsou zatíženy náterem přepjatého ideologizování. Použitý slovník asi nenadchne jedenáctileté, zvláště ty z měst. To, že se zhruba v polovině bodů nováčkovské zkoušky objevuje slovo „vysvětlí“, ač by na místě bylo spíše předvést, mi trochu připomíná formalismus dob ne tak dávno minulých. Do textu o skautských pozdravech se navíc patrně vloudil šotek: pod termínem „vzdání pocty“ je popsán skautský pozdrav k pokrývce hlavy (ač ta opět není v textu zmíněna a obrázek zobrazuje tento pozdrav u skauta prostovláseho).

1. a 2. stupeň

Další dva svazky se vztahují k prvnímu a druhému stupni zdatnosti (systém má ještě 3. stupeň pro rádce, tedy věk 14-16, jehož příručka zatím nevyšla). Slabinou výše uvedených knih je opět ta část, která se věnuje duchovnímu rozměru a symbolice: nejen že často dubluje to, co by měl skaut znát již z nováčkovské zkoušky, znovu používá pojmy, které trochu zavánějí mentorováním. V prvních dvou stupních není nijak řešena otázka vztahu k Bohu, což je v organizaci, kde pravděpodobně větší část budou tvořit skauti z křesťanského či aspoň s křesťanstvím sympatizujícího prostředí, poněkud divné. Vztah k Bohu je snad řešen ve 3. stupni. Pak se tedy bude týkat rádců. Z vlastní zkušenosti vím, že o víře lze hodnotně debatovat již i s těmi jedenáctiletými. Proto mě tato maličkost zarazila. Podobně mi připadne nelogické zařazení dovedností spojených s telefonováním až do 2. stupně, kdežto obřady zapalování táborového ohně jsou probrány již v prvním.

Pozitivem naopak je, že mimo šifer se stupně alespoň letmo dotknou také znakové abecedy. Ohromnou pomocí pro vůdce jsou pak na konci každé knihy zařazené metodické listy, které přinášejí i náměty, jak konkrétně zařadit nácvik jednotlivých dovedností do programu schůzek. Inspirujícím nápadem je pak skutečnost, že skaut má možnost plnit jednotlivé body stezky na třech úrovních obtížnosti (modrá, zelená, zlatá). Tato skutečnost může být motivující i pro méně šikovné či nadané děti.

Pro vůdce

Posledním svazkem je potom kniha Skautský vůdce, která se částečně obsahově kryje s brožurkou Junáka Čekatelská zkouška. Lze zde najít mnohé z metodiky (např. i jak založit oddíl či vzorový rozvrh programu letního tábora či rádcovského kurzu), něco psychologie, včetně vztahů k tělesně postiženým. Nedostatečné jsou pasáže o hospodaření, kniha se nezabývá systematicky otázkou bezpečnosti či zdravotvědy. Celkový dojem trochu kazí plamenný projev autora na začátku, který by zase slušel spíše náborové akci zaměřené na získání činovníků. Tento projev se (jak jinak) obrací exkluzivně opět pouze k mužské části světa (což případně sestry vůdkyně musí řádně deptat).

Co dodat na závěr? Pravděpodobně by bylo užitečné mít možnost nahlédnout při práci v oddíle občas do knih popisujících body stezky 1. a 2. stupně (když pro nic jiného, tak pro ty metodické listy). Četba druhých dvou svazků asi zkušenému vůdci nic nového nepřinese.

(Hubáček, M.: *Skautská stezka pro nováčky*. Brno, Javor, 1992; *Skautská stezka 1. stupeň*. Brno, Javor, 1996; *Skautská stezka 2. stupeň*. Brno, Javor, 1996; *Skautský vůdce*. Brno, Javor, 1994)

Tuleň

SKAUT JE PŘÍTELEM

všech lidí dobré vůle a bratrem každého skauta

Také při výkladu skautského zákona často používáte různé příběhy? Také vám někdy dělá potíž najít příběh „jako šitý na míru“? Nuže, snad vám tedy pomůže následující cyklus, ve kterém se budeme snažit zveřejňovat krátké příběhy přímo k jednotlivým bodům skautského zákona.

Jak byl Puntík nemocný

„Co je s tebou, Puntíku, vždyť ty kulháš,“ podivila se babička. „Ještě včera jsi běhal jako vítr!“ „Bolí mě tlapička,“ zakníkalo štěně. „A která tlapička tě bolí?“ „Tady ty dvě vpředu,“ stěžoval si pejsek. „Zavaž mi je, prosím.“

Babička tedy Puntíkovi packy zavázala a přikryla ho dečkou. Pejsek si tlapy se zalíbením prohlížel a říkal si: „Teď jsem docela jako Argo od sousedů. Ten má taky zavázané tlapy a taky kulhá. Až mě takhle uvidí, určitě si mě konečně všimne a bude se mnou kamarádit...“

„Ještě tě to bolí?“ přišla se zeptat babička. Štěně přikyvlo. „Tak to musíme k panu doktorovi, Puntíku.“ „Ne, babičko! Já nechci k panu doktorovi!“ vylekal se Puntík a vyskočil z pelišku. „Dal by mi injekci!“

Babička se na pejska pátravě zadívala a řekla: „Tak se mi zdá, že už ti vlastně nic není. Nemám pravdu?“ „Hm, asi jo. Nějak se to zlepšuje. Mohl bych si jít hrát s Mackem? Já ti, babičko, slibuji,

že už budu zdravý!“ drmolil Puntík. „Tak už běž,“ řekla babička se smíchem a sundala mu obvazy.

Pejsek vyběhl na dvorek a chtěl zavolat na kourka Macka, když si všiml, že u plotu stojí Argo. Nesměle se k němu přiblížil a způsobně pozdravil: „Dobrý den, Argo, už je ti lépe?“ „Co je ti potom?“ zavřel hafan mrzutě. „Já jsem chtěl jenom vědět, jak jsi na to s tlapkama,“ omlouval se Puntík.

Tak já ti něco povím, ty skrčku mrňavej,“ zahuhlal Argo nevlídně. „S takovým, co se kamarádí s kourkem, se já zásadně nebavím! Mám svou hrdost, rozumíš?“ Pak se otočil a odkulhal do boudy

„Takhle to tedy je,“ přemítal Puntík. „Kdybych nekamarádil s Mackem, tak by Argo už dávno kamarádil se mnou...“ Chvilku o tom ještě hloubal a pak zavolal: „Macku, vylez, budeme si hrát! To jsem já, tvůj kamarád Puntík!“

- přátelství se nedá vynutit

- „Věrný přítel je pevná ochrana, kdo bo našel, nalezl poklad“ (Sir 6,14)

Vyměnili si místo

Bylo to v roce 1917 za ruské revoluce.

Jeden z nejukrutnějších vůdců revoluce byl zavražděn neznámými lidmi. Komunisté okamžitě zajali mnoho neviných jako rukojmí. Všichni byli postaveni ke zdi a rozkaz zněl: Každý desátý bude zastřelen.

Číslo devět byl starý pravoslavný kněz, otec Alexis. Vedle něj stál mladý kněz jako číslo deset. Stařec neváhal. Pošeptal svému sousedovi: „Jsem starý a stejně už nebudu dlouho žít ... Vyměníme se. S pomocí Boží zaujmu tvé místo.“

Krátce nato byl starý kněz zastřelen.

- přítel je ten, kvůli komu jsem ochoten podstoupit i určitou oběť

- prototyp přátelství v Bibli najdeme mezi Davidem a Jonathanem v 1Sam, 19 - 20

Přetištěno ze zpravodaje Na dobré stopě

STŘÍPKY Z KULTURY - krátká zamyšlení

Slovníček vůdce – nové hudební směry

Ambient – Ze všech uvedených stylů patrně ten nejkldnější. Na rozdíl od všech ostatních neklade důraz na rytmus, protože jeho cílem není strhnout posluchačovu pozornost za každou cenu. Hraje spíš na pozadí a dotváří atmosféru (také název byl vytvořen z francouzského slova ameublement - nábytek).

Hlavní postavou tohoto stylu je bezesporu Brian Eno, který v sedmdesátých letech definoval jeho znaky na desce Music For Airports (Hudba pro letiště). Postupem doby se ambient stal pestrou směsicí různých vlivů, jimž dominuje etnická hudba. Mezi klasiky žánru patří britská skupina The Orb nebo projekt Irresistible Force.

Drum 'n' bass (jungle) – Má se zato, že d'n'b vznikl jako evropská reakce na americký hip hop. Hlavním rozdílem je zrychlený rytmus a hlasitější basová linka. Jelikož jde o relativně mladý styl - rozšířil se až počátkem devadesátých let - prodělává dodnes mohutný vývoj. Často se kombinuje s jazzem, rockem nebo technem. Není výjimkou, že se v drum 'n' bassových skladbách objevuje zpěv.

Pokud toužíte po zvukových ukázkách, pátrejte po jménech Roni Size, Goldie nebo LTJ Bukem.

V domácích luzích a hájích platí za největší hvězdu skupina Ohm Square.

Hip hop – Vznikl koncem sedmdesátých let ve Spojených státech jako výhradně černošská záležitost. O deset let později opustil rasové vymezené teritorium a dobyl Ameriku. Dnes se za oceánem prodá víc hip hopových desek než country.

Základní hiphopovou inspirací byl jazz, lépe řečeno rytmický zlom v něm užívaný (tzv. break). Pokud se taková pasáž stále opakuje, vzniká charakteristický rytmus, který je základem pro rappera. Ten do něj recituje texty - velmi často politicky radikální a vulgární.

Z průkopníků doporučuji Kool Herze nebo Run DMC, aktuálně pak Beastie Boys či Cypress Hill. Zajímavé zní i francouzská odnož reprezentovaná třeba MC Solaarem.

House – První housové skladby vznikaly už v sedmdesátých letech, kdy došlo k rozšíření bicích automatů. Tehdy se tomu ještě říkalo disco, které ale už tenkrát mělo všechny atributy housu. Mezi ně patří zjednodušený rytmus (hlavní důvod opo- vržení hudebních konzervativců), opakující se

basový motiv a chytlavá melodie. Všechno by mělo být možné zahrát na klasické nástroje bez použití počítače, který působí pouze jako obohacující element. Rychlost skladeb se pohybuje kolem 120 úderů za minutu, kterážto hodnota se údajně shoduje s počtem srdečních tepů tančícího člověka.

Pár jmen za všechny: Moby, Basement Jaxx, Stardust.

Techno – Pokrevný bratr předchozího žánru. Od housu se liší v tom, že počítačové zvuky hrají prim. Bez nich by techno nebylo tím, čím je - dokonale odlidštěnou hudbou. Druhým poznávacím znamením je kompoziční minimalismus, který omezuje vývoj skladby na minimum. A do třetice, techno nezřídka dosahuje i dvojnásobné rychlosti než house.

Mekku tohoto stylu je americký Detroit, odkud se ale během osmdesátých let přesunulo těžiště techna do Velké Británie. Přibližně před deseti lety se jeho poslech stal masovou záležitostí a dnes je na stejné úrovni jako rocková hudba. Určitě si poslechněte něco z triumvirátu Orbital - Underworld - Shamen.

Quick

SRDĚČKO SEDMITEČNÉ BYLO ZACHRÁNĚNO

setkání srdíčkářů ve Zlenicích

Je to již více než rok, co Srděčko sedmitečné zavítalo mezi světlušky a vlčata, aby je naučilo konat dobré skutky. Dávalo jim různé úkoly a nakonec ty nejlepší pozvalo do zlenického penzionu Panda. Zlé čarodějnice Spergule se však nelíbilo, že Srděčko sedmitečné koná dobré skutky a že pozvalo světlušky a vlčata nakažené dobrem právě do jejího revíru. Proto srděčko zaklela. Naštěstí tu byly děti a ty Srděčko nenechaly ve stychu.

Projekt Srdce na dlani

S nápadem dlouhodobého projektu citové výchovy podporujícího konání dobrých skutků u světlušek a vlčat přišli bratři František Šmajcl - Riki, náčelník Junáka a Petr Hájek - Balú. Nakonec se ho ujali Líba a Brum Vodičkovi. Když se s nápadem uspořádat setkání stovky těch nejlepších srdíčkářů svěřili bratru Balúovi, prý se smál a varoval je, aby nebyli zklamaní - takový ohlas Srděčko na dlani mít nebude. Jenže výsledek předčil všechna očekávání. Do soutěže se zapojilo celkem 576 dětí. Přibližně dvě třetiny z tohoto počtu jsou světlušky - často se zapojují celé roje. Vlčat je méně a hlásí se spíše samostatně. Největším úskalím pro ně byl tajný úkol - potěšit někoho, kdo to potřebuje. Splnění tohoto úkolu bylo podmínkou pro účast na celostátním setkání, kde byly předány první odznaky Dobrých skutků.

Podmínky splnilo celkem 300 dětí a pozvánky byly rozeslány 140 prvním z nich. Do zlenického penzionu Panda nakonec přijelo 96 světlušek a 10 vlčat. „Je to asi tím, že děvčata jsou psavější,“ vysvětluje tento nepoměr hlavní organizátorka sestra Líba. Dalším možným vysvětlením by mohlo být i to, že s časopisem Světýlko, kde pokyny k soutěži vycházely, se více pracuje v rojích světlušek než ve smečkách vlčat.

Setkání

Když srdíčkáři v pátek večer do Zlenic přijeli, čekaly je různé hry (putování po světelných diodách, výtvarné hříčky, pohybové písničky...), které pro ně připravili roveři a roverky. A samozřejmě dopis od Srděčka sedmitečného, v němž je přivítalo. Druhý den se vlčata a světlušky dověděly onu hroznou novinu - Srděčko je zakleté. A tak začala velká hra. Srdíčkáři byli rozděleni do deseti skupinek tak, aby se poznaly mezi sebou děti z různých míst. Dopoledne získávali v různých disciplínách zlaté valounky, které jim potom Poutník směnil za zlaté penízky a prozradil jim, kde hledat kousičky odzkládnadla. Odpoledne se světlušky a vlčata vydala na cestu - přívozem přes řeku a potom dále po stanovištích, kde získávala jednotlivé útržky odzkládnadla.

Svůj program měly děti, ale ani jejich doprovod nepřišel zkrátka. Nejen že si mohli dospěláci po-

Pro záchranu Srděčka sedmitečného bylo třeba obebrát strašlivé loupežníky

Podmínky pro získání odznaku za dobré skutky,

(příp. oprávnění nosit získaný odznak na kroji i nadále)

- přihlásit se obrázkem některého ze svých dobrých skutků na adresu Srděčka sedmitečného (Srděčko sedmitečné, Dětská 57, Praha 10, 100 00)
- vystřihovat každý měsíc ze Světýlka označené obrázky a lepit je do zpráviček (zprávičky za jednotlivá roční období vyjdou ve Světýlku v říjnu, lednu, dubnu a červnu)
- poslat Srděčku sedmitečnému alespoň tři ze čtyř zpráviček spolu s dopisem o plnění dobrých skutků
- splnit tajný úkol (vyhlášen bude ve Světýlku v lednu 2000)

debatovat s bratrem náčelníkem, ale v sobotu byl pro ně přichystán výlet do Českého Šternberka. Nutno dodat, že doprovod dětí netvořili jenom skautští činovníci a činovnice, ale také rodiče dětí.

Po návratu byly pro srdíčkáře připraveny další aktivity a večer u ohně je čekalo překvapení - po odeklení se objevilo samo Srděčko.

Dnes je již první historické setkání srdíčkářů minulostí, přesto však zůstává několik otázek. Odznak Dobrých skutků je udělován na podobném principu

jako odborka Školní prospěch. Co však čeká ty světlušky a vlčata, která přejdou ke skautům? Zatím totiž neexistuje obdobný projekt pro skauty a skautky. Dalším z otazníků je, jakým způsobem rozšířit řady vlčat účastníků se tohoto projektu, případně jak by mělo vypadat další setkání srdíčkářů.

V každém případě může být Srdce na dlani velkým povzbuzením pro ty, kteří jsou dnes skeptičtí k podobným výchovným projektům. Zdá se, že Srděčko sedmitečné v tomto směru ukazuje novou cestu.

text a foto Marek

Cílem projektu není udělování odznaků „dobrých skutků“, ale motivace vůdců a vůdkyň k práci s dobrými skutky a k činnosti s dětmi, která je zaměřená na dobré skutky. Následně pak samozřejmě motivace vlčat a světlušek. Cílem je, aby si děti začaly uvědomovat dobré skutky, jejich konání, aby se naučily dobré skutky plánovat a pocítily jejich nutnost. Projekt se snaží učinit u dětí z konání dobrých skutků cílevědomou činnost, která povede ke každodennímu konání, uvědomění si potřebnosti dobrých skutků a ke službě společnosti jako takové.

Kronika čs. SKAUTSKÉHO Hnutí V LETECH 1900 - 1990

V lednu 1999 dokončil známý brněnský oldskaut - aktivista, dlouholetý skautský činovník, člen skupiny historiků u „Krubu absolventů lesních škol BRJ“ a konzultant naší „Historické komise ÚRJ“ bratr Bruno Břečka doplněný koncept textu ke konečným korekturám a k přípravě tisku své „KRONIKY ČS. SKAUTSKÉHO Hnutí V LETECH 1900-1990“ (dále jen KRONIKA). Tento koncept v rozsahu 313 stran formátu A4 drobného devítibodového písma s ilustracemi a 18 přehlednými tabulkami je předmětem této recenze.

Jak práce vznikala

Vše začalo anotačními výpisy skautských událostí, které autor shromažďoval pro kurzy čekatelských a vůdcovských zkoušek. Roku 1992 je použil ve své útlé příručce „Přehled dějin skautingu 1900-1990“, avšak telegrafická forma tohoto souhrnu dat historii skautingu příliš zjednodušovala. A v podstatě stejný nedostatek měla i další Břečkova příručka „Nástin historie skautingu v našich zemích“, i když byla pojata již širěji.

Autor ve shromažďování anotací pokračoval již podstatně rychleji a efektivněji po pořízení počítače, u kterého po svém nešťastném úrazu (zlomenině stehenní kosti) trávil doslova celé dny a měsíce. A tak dnes jeho KRONIKA soustřeďuje historické informace z více než dvou set knižních titulů a třiceti různých časopisů, ale i z regionálních almanachů a publikací i z novinových zpráv.

Členění kroniky

Zatímco všechny dosud vydané publikace o čs. skautském hnutí dělily naši téměř devadesátiletou historii do obvyklých historických etap vymezených válkami a obnovami hnutí a v jejich rámci v podstatě souvisle vyprávěly historii všeho skautského dění, v závěru knihy pak uváděly jen výčet hlavních použitých pramenů, je Břečkova KRONIKA koncipována odlišně a zcela originálně:

– je sice také členěna do částí (kapitol) podle obvyklých historických etap našeho hnutí, ty jsou však současně vymezeny i ROKY, které jsou hlavním TRÍDÍCÍM ZNAKEM pro zařazení jednotlivých konkrétních informací (anotací) ze skautské historie, končících navíc u jejich převážně většiny přesným údajem pramene (u časopisů je to titul, ročník, číslo, stránka)

– členění informací podle let umožnilo navíc autorovi, aby v úvodu každého roku uvedl také hlavní politické, hospodářské, kulturní a sportovní události toho roku, popsat tedy i SPOLEČENSKÉ PROSTŘEDÍ, ve kterém skautské události probíhaly

– KRONIKA věnuje mimořádně velkou pozornost i skautským a woodkraferským organizacím, které nebyly členy Svazu, skautingu politických stran, skautingu ilegálního i exilového

– zvolená koncepce ovšem způsobila, že dějiny určité skautské organizace jsou popsány přetržitě ve více ročních kapitolách a musí být proto

čtenářem „složeny“ do ucelené historie oné organizace s pomocí podrobného rejstříku organizací. Stejně použitelný je také autorem pečlivě zpracovaný rejstřík jmenný a místopisný. I širěji použitelná je pak velmi rozsáhlá bibliografie použité literatury, na kterou se záznamy událostí adresně odvolávají.

Sám autor charakterizuje svoji KRONIKU jako nekomentované uspořádání historických údajů, které sice byly již publikovány knižně nebo časopisecky, ale často z pramenů již těžko dostupných. Přál by si, aby se jeho KRONIKA dostala hlavně do výchovných jednotek Junáka, a přispěla tak k větší informovanosti o historii našeho skautského hnutí a tím pomohla správněji orientovat i jeho budoucnost.

Obsah

KRONIKA má tyto části a počty stránek:

Začátky skautingu ve světě, 1900-1911 (10), Skautské hnutí v českých zemích, 1912-1913 (10), První světová válka, 1914-1918 (22), Skautské hnutí mezi světovými válkami, 1919-1938 (98), Okupace a druhá světová válka, 1939-1945 (24), Čs. skautské hnutí po 2.světové válce, 1946-1950 (40), Ilegální čs.skauting, 1951-1967 (16), „Pražské jaro“, 1968-1970 (26), Čs. skauting ilegální a exilový, 1971-1988 (14), „Smetová revoluce“, 1989-1990 (11), Bibliografie (10), Rejstříky (organizací, jmenný, místopisný) (25), Úvod, závěr a obsah (7). Stran celkem 313.

I z tohoto přehledu je zřejmé, že jde o nejrozsáhlejší a nejpodrobnější práci, která kdy byla na téma našeho skautingu zpracována. Máme k ní v podstatě jedinou kritickou připomínku, respektive přání, aby autor stejným způsobem dopracoval i události let 1991 a 1992, tedy neukončil zpracovaný časový horizont rokem třetí obnovy našeho skautingu, ale až rokem 1992, tedy rokem rozpadu společného státu Čechů a Slováků, což pokládáme za časovou hranici správnější a při použití názvu práce i logičtější.

Jako uživatelé KRONIKY pak konstatujeme, že nám dnešní skriptová podoba KRONIKY formátu A4 v měkkých deskách plně vyhovuje a její knižní vydání v tuhé vazbě nemusí být uživateli příznivě hodnoceno. I když na straně 198 děkuje autor mnohým za poskytnutou pomoc a na straně 2 uvádí řadu konzultantů, nese celá KRONIKA jas-

ný autorský rukopis JEDNOTLIVCE. Každý, kdo se skautskou historií zabývá, musí uznat, že rozsah zpracovaných materiálů je zcela mimořádný a žádnému jinému jednotlivci se nepodařilo na tomto poli nic podobného. Nepodařilo se to ani kolektivu Historické komise ÚRJ, i když má ve svém středu několik erudovaných historiků. Třeba také ocenit, že bratr Břečka je stále ochoten zapracovat nově získané materiály a respektovat i připomínky a úpravy již zpracovaných textů.

O pílí a vytrvalosti bratra Břečky vypovídá i jeho pracovní deník, kde si s pečlivostí sobě vlastní zaznamenává průběh a výsledky každého dne, včetně softwarových a provozních „zaváhání“ počítače, a tak i víme, že KRONIKA má téměř 375 tisíc slov (!).

Nové knižní vydání

Před dvěma léty, v březnu 1997 bratr Břečka svoji KRONIKU provizorně uzavřel a vážným zájemcům v počtu asi 200 kusů přenechal za režijní cenu 250 Kč. Měla 217 stran, její letošní doplněná verze se zcela přepracovaným rejstříkem je tedy o 96 stran bohatší, z toho největší přírůstek informací je u let 1919-1938 (42 stran) a pak u let 1945-1950 (10 stran).

Jsme rádi, že se Brněnské radě Junáka podařilo vydat KRONIKU knižně, nebývá to u nízké nákladového titulu bez sponzorů snadné a rychlé.

Informujeme proto zájemce o komplexní informace z historie čs. skautingu, že mají možnost získat KRONIKU, kterou bez výjimky chválí všichni její uživatelé, za těchto podmínek: objednat KRONIKU na adrese Brněnská rada Junáka, Česká 11, 602 00 Brno, (tel. 05/ 422 146 91, e-mail brj@junak.cz). Cena při odběru 1 až 9 ks je 170 Kč za kus plus poštovné, při odběru nad 10 ks je cena za jeden kus 150 Kč plus poštovné.

KRONIKU tedy bez výhrad doporučujeme široké skautské veřejnosti, od které si autor zaslouží obdiv a poděkování. Jeho ediční čin, který měl dosud malou publicitu, by měla vhodnou formou ocenit i ÚRJ.

Z názorů jednotlivých členů Historické komise ÚRJ recenzi zpracoval Ing. Josef Cihlář - Pep

ČÍM SE LIŠÍ? Vlčácká lesní škola

„Člověk si nikdy nemá myslet, že již všechno ví,“ hodnotí svou účast na lesní škole sestra Líba Vodičková. „Stále je možnost dozvědět se něco nového a zajímavého. Tím, že jsem absolvovala Vlčáckou lesní školu, jsem najednou zjistila, že mohu pro vlčata a světlušky dělat více. Není to konec vzdělávání, začala jsem jen více přemýšlet, jak mohu vše, co jsem se tam naučila a poznala, zúročit. Vlčácká lesní škola je pro mne významná také tím, že jsem zde poznala svého manžela Bruma. Poznatky, které jsme tam získali, nyní převádíme do praxe společně.“

Prohlubovat znalosti akélů

Vlčácká lesní škola je jako každá jiná lesní škola. Má stejné podmínky jak pro přijetí uchazečů tak i pro absolventy. Přesto má podle svého vůdce bratra Jana Kříže - Rošti mezi ostatními lesními školami zvláštní postavení a poslání. Je totiž otázkou, jak je v programech ostatních lesních škol respektována odlišnost práce vůdců a vůdkyň vlčáckých smeček a jejich výchovné působení na nejmladší kategorii 6 - 11 letých skautů.

„Možná si dělám zbytečné starosti,“ říká bratr Rošta, „a že toto vše je již na současných lesních školách zabezpečeno. Příznám se však, že o tom pochybuji.“

Z vlastní zkušenosti totiž ví, že vůdcové a skautští činovníci a činovnice toho o vlčatech (ale i o světluškách a žabičkách) vědí katastrofálně málo. Do funkcí vůdců smeček jsou často jmenováni málo zkušení činovníci. Podle bratra Rošti je to důsledek toho, že v novém přehledu témat pro čekatelské a vůdčovské zkoušky se znalost vlčácké problematiky výslovně neuvádí.

„Třeba je ponecháno na vůli pořadatelů kurzů a škol, že tuto oblast do programu iniciativně zařadí, ale co není psáno, to nemusí být ani dáno,“ dodává. A protože, jak bratr Rošta rád zdůrazňuje, práce s nejmladší skautskou věkovou kategorií je základem pro rozvoj Junáka, je také třeba prohlubovat teoretické i praktické znalosti a dovednosti vůdkyň a vůdců vlčáckých smeček. Právě k tomu cíli směřují programy Vlčácké lesní školy.

Protože smečky vlčat vedou kromě mužů také ženy, je Vlčácká lesní škola koedukovaná. Ještě před pěti lety byla proto skautskými mravokárci považována za jakousi „skautskou Sodomu“ a potají se špatně utajovaným zájmem byla jimi sledována a zkoumána. Žádná senzace se však nekonala.

Program

Největší ohlas na VLŠ měla a mají témata týkající se práce s vlčaty - přednášky i praktická cvičení Petra Hájka - Balúa (dramatizace, rétorika, symbolika, smysl a cíle vlčácké výchovy...). Mezi oblíbené patří přednášky bratrů Břicháčka - Giganta a Šandery - Jestřába z psychologie. Zajímavé jsou přednášky a zejména praktická cvičení na téma vlčácká pedagogika a metodika, táboření vlčat, hry podle knih džunglí, které přednáší Ája Staňková, Daniel Petrásek - Svišť a Miloslav Vaváček - Buddha. Dobrá odezva byla na pohybové hry ze zdravotní a právní tematikou, které připravil Martin

Pokorný. Dobře jsou přijímány přednášky na téma jako: bezpečnost práce s vlčaty, tajná písma, šifry a rébusy pro vlčata, které teoreticky i prakticky přibližuje bratr Rošta-Balů. Mezi velmi úspěšné patří přednáška a praktická výuka sestry Jindry Kozákové - Sojky na téma výtvarná činnost a rukodělné práce s vlčaty.

Dobře jsou hodnoceny večerní debaty na téma podle přání frekventantů (odměny a tresty u vlčat, spolupráce s rodiči a školou, příprava šestníků a mauglí, práce střediska Junáka...). Větší či menší zájem je dán i věkovým složením a délkou praxe s vlčaty. Zatím se nestalo, že by některá přednáška nebo praktické zaměstnání vyloženě propadlo. Nepodařilo se dosud, a to především kvůli zoufalému nedostatku času, uskutečnit celodenní nebo alespoň polodenní výpravu k poznání okolí táborové základny, využití turistických znalostí, znalosti přírody a podobně.

Absolventské práce

Doposud všechny práce absolventů byly uznány a schváleny. Mezi zajímavé práce a úspěšné patří práce: Staré pověsti české - motivace k celotáborové hře pro vlčata (Líba Vodičková), Tělesná výchova, rozcvičky a tělovýchovné hry na táboře vlčat (Petra Školoudová - Medvíďe), Dramatizace s vlčaty (Tomáš Vodička - Brum), Jak s vlčaty vyrábět loutky (Hana Dubská - Baki), Jak se přiblížit k dítěti (vlčeti), jak získat jeho důvěru a jak

zabránit jeho deprivaci (Marie Pokorná - Majka), Spolupráce se školou a rodiči (Ivana Petříková - Rikki). Ale nejen tyto práce, i ty ostatní, se dají využít při práci vůdců ve smečkách.

podle materiálů VLŠ zpracoval - mb -

Někteří z instruktorů a instruktorek Vlčácké lesní školy:

Petr Hájek - Balů (zástupce vůdce VLŠ, zástupce vůdce ELŠ); Václav Břicháček - Gigant (čestný náčelník CHK, instruktor VLŠ, vůdce ILŠ); Jaroslav Pulkrábek - Ran (vůdce JČLŠ, instruktor VLŠ); Miloslav Vaváček - Buddha (zástupce vůdce VLŠ, instruktor VLŠ); Martin Pokorný - Martin (instruktor VLŠ, absolvent ILŠ Gemini); Jan Kříž - Rošta - Balů (vůdce VLŠ, instruktor ILŠ, ELŠ); Ivo Slavíček - náčelník kmene OS; Oldřich Šandera - Jestřáb (instruktor VLŠ a JČLŠ); Petra Šamšulová - Petra (instruktorka VLŠ, absolventka ILŠ Gemini); Alexandra Staňková - Ája (instruktorka VLŠ); Libuše Vodičková - Líba (instruktorka VLŠ, absolventka ILŠ Gemini); Hana Dubská - Baki (instruktorka VLŠ, absolventka ILŠ Gemini), pravidelně přijíždí na debatu náčelník CHK Fr. Šmajcl - Riki

Vůdcové a vůdkyně vlčat a jejich zástupci neváhejte! Přihlašte se na jubilejní Vlčáckou lesní školu 2000 ještě dnes. Bude se konat 18.-27. srpna v Líčově u Kaplice

30. SVĚTOVÁ KONFERENCE WAGGGS

V letošním roce se kromě konferencí WOSM a ISGF sešla i konference světové organizace dívčího skautingu. Byla v pořadí již třicátá. Konala se v irském Dublinu ve dnech 2.-8. července. Za Junáka se jí zúčastnily sestry Hana Kvapilová, Eva Čerovská a Hana Bouzková. I děvčatům přispěli holandské skauti, České aerolinie poskytly slevu na letenkách a evropský region zaplatil jeden účastnický poplatek. Všem jsme velice vděčné.

Rodina skautek se na této konferenci rozrostla o další organizace - má nyní 140 členů. Plné členství bylo přiznáno 8 organizacím - Lotyšsku, Maledívám, Namibii, Polsku, Slovensku, Slovinsku, St. Lucii a Tunisku. Přidruženými členskými organizacemi se staly Guinea, Ukrajina, Gruzie, Rusko. O tyto čtyři stoupl počet členů na 140. S řadou dalších zemí jsou navázány a navazovány kontakty.

Heslem konference bylo Dream, Dare, Do - tedy vysni si, najdi odvahu a dělej.

Hlavními úkoly pro další období jsou: vzdělávání dospělých členů hnutí, rozvoj vzdělávacích a výchovných programů pro mládež, rozšiřování členské základny, finanční otázky a rozvíjení vztahů se společností, především s nevládními organizacemi. V oblasti vzdělávání dospělých je to například dosažení většího počtu organizací, které mají svůj vzdělávací systém shodný s požadavky světového hnutí. Zatím těmto hlediskům vyhovuje 52 organizací, mezi nimiž jsme i my, a to jako první ze zemí bývalého komunistického bloku.

Organizační novinky z konference:

- Arabská skupina organizací byla prohlášena regionem (regiony si budují své kanceláře a volí vlastní výbory). Počet regionů se tak zvýšil na pět.

- Předsedkyně regionálních výborů jsou členkami světového výboru, a to s právem hlasovacím.

- Světový výbor má nyní na přechodnou dobu (přechází z devítiletého funkčního období na šestileté) 14 členek a 5 předsedkyň regionů. Pak bude mít opět 12 volených členek plus pět regionálních předsedkyň. Na konferenci bylo tedy zvoleno šest nových členek a dvě náhradnice. Podmínkou bylo, aby z nich byla alespoň jedna ve věku do 30 let. Z oněch šesti jsou dokonce dvě sestry, které toto kritérium splňují.

- Předsedkyní světového výboru byla zvolena Ginny Radford z Nového Zélandu.

Velká část diskuse se zabývala vztahy mezi WOSMem a WAGGGSem, ale k podrobnostem se dostaneme někdy později.

Hana Bouzková

SETKÁNÍ EVROPSKÉHO REGIONU ICCG

Poslední srpnový týden se v Praze uskutečnilo setkání evropského regionu ICCG (Mezinárodní asociace katolických skautek). Jednalo se o týden poznávání a výměn zkušeností: setkání se zajímavými lidmi, ber, kulturních akcí, společných bohoslužeb atd. Účastníci se zamýšleli nad tím, co Evropu spojuje i rozděluje, a na vlastní kůži si vyzkoušeli, jak nám skauting pomáhá případné odlišnosti pochopit a najít v nich to, co nás může obohatit. Setkání rovněž iniciovalo řadu plánů pro budoucí mezinárodní výměny a spolupráci mezi evropskými skautskými organizacemi.

Jobel byl název šestidenního setkání katolických skautek v Praze. Záhy vyšlo najevo, že je to trubka, pod jejímž hlasem padly hradby města Jericho. Tématem setkání bylo symbolicky postavit nové město z toho, co nás spojuje a co spojuje Evropu.

První den večer nás čekala bohoslužba s kardinálem Vlkem, který upozornil, že ke skautům má blízko, protože jako malý byl nejprve včtem a teď je Vlkem. Středním programem bylo setkání se zajímavými lidmi, kteří mohou podat „svědectví“ o aktuálních problémech v naší zemi. Asi po hodinové cestě do Bohnic se před námi otevřela brána hospicu svatého Lazara. Krátce jsme besedovali s jednou sestřičkou - skautkou, potom jsme si mohli prohlédnout celý prostor hospicu a dokonce popřát jedné vyjevené stařence k osmaosmdesátým narozeninám. Po obědě jsme se přesunuli do areálu bohnické psychiatrické léčebny a nahlédli do zákulisí Linky bezpečí. Den pokračoval malou siestou v parku léčebny. Vyplnili jsme ji přípravou večerní modlitby. Večer jsme se znovu sešli k přednášce o působení reklamy na mladé lidi. Téma všechny velice zaujalo. Škoda jen, že už bylo dost pozdě a tak nevyšel čas na všechny dotazy.

Ve čtvrtek jsme sdíleli včerejší zážitky. Ukázalo se, že ostatní skupinky navštívily nadaci Člověk v tísni, mladé lidi z Misijního centra či instituci, která pomáhá hledat opuštěným dětem náhradní rodiny. Odpoledne bylo věnováno ekumenické bohoslužbě, která byla složena z modliteb a písní v všech možných jazycích. Večer naplnil koncert židovské hudby prokládaný moudrými židovskými příběhy, který všechny nadchl.

Dopoledne posledního dne jsme mohli vznášet připomínky pro příští podobná setkání a každý národ měl navrhnout projekt, který konkrétně hodlá v příštích letech připravit pro ostatní. Ozvalo se cosi o zřizování internetových stránek a plynulejší komunikaci po internetu. Hodně lidí navrhovalo místo a zázemí a nabízelo své síly pro organizaci příštích podobných setkání.

A co nabídneme my? U nás se zatím bohužel neví, co je mezinárodní konference katolických skautek. Jinak by přece na jejich setkání nechyběly právě české skautky. Ale bylo by dobré vědět, v době různých potáborových setkání a výměn, že existuje mnohem širší rodina skautek, otevřená výměně názorů a že snad mnoho toho, nad čím se teprve hodláme zamýšlet, už mají dávno vyřešeno.

ICCG (International Catholic Conference of Guiding)

je orgán sdružující skautské asociace, jejichž (všechny nebo některé) členky se hlásí ke katolickému dívčímu skautingu. Funguje na úrovni čtyř regionů: Evropa, Afrika, Jižní Amerika a Střední východ. Zjednodušeně lze říci, že činnost ICCG je orientována na dvě hlavní témata: prohlubování křesťanství v dívčím skautingu a úloha ženy v současném světě. Důraz je kladen zejména na vzájemné poznávání, seznamování se se situací v jiných zemích a se zkušenostmi a problémy žen jako křesťanek a skautek.

V roce 2000 se bude ICCG aktivně podílet na přípravě Světových dnů mládeže v Římě. Velkou událostí bude samozřejmě celosvětové setkání a světová konference ICCG, které se budou konat na přelomu srpna a září v Lomé (Togo, Afrika). Dalšího rozšíření a z kvalitnění by se měly dočkat také stránky ICCG na internetu (adresa <http://perso.wanadoo.fr/cicg>).

STALI JSME SE rovnocennými partnery médií

Chcete zviditelnit skauting ve vašem městě nebo vsi? Máte strach, že to nemůže vyjít? Chcete jenom trochu kuráže a snahy. V Hradci Králové se to docela povedlo. Proč by to nemělo jít jinde?

Nápad patnáctiletých kluků

Na počátku byl nápad, začít dělat něco s tím, že lidé o Junáku nevědí nic, nebo o něm mají jenom velmi zkreslené představy. Bylo po střediskovém sněmu na jaře roku 1994 a s bratrem Štěpánem Rambouskem - Rambem jsme začali spřádat plány, jak přiblížit skautskou činnost v Hradci Králové veřejnosti. Oba dva jsme se dříve podíleli na školním časopise a v rámci jednoho klubu jsme vydávali svůj časopis Netopýří hlasatel. Jako patnáctiletým klukům nám to přišlo jako docela dost na to, abychom se pustili do profesionální regionální žurnalistiky. A ono to kupodivu vyšlo.

Náš nápad se zamlouval nejenom našemu středisku, ale také městské radě. Naším plánem bylo oslovit především regionální média, která by od nás přebírala články a zprávy o skautském dění v Hradci Králové či jeho okolí a popřípadě provozovat i další činnost zaměřenou na veřejnost. Naše Tiskové a informační centrum Junáka v Hradci Králové (T.I.C.), jak jsme naši aktivitu nazvali, se tedy mělo stát jakousi skautskou tiskovou kancelář, informačním centrem pro zájemce o skauting i junáckou reklamní agenturou.

Začátek nebyl obtížný. Začali jsme s Rambem obíhat redakce místních novin, rozhlasových i televizních stanic. Zpravidla nám byla přislíbena

Tiskové a informační centrum Junáka v Hradci Králové

na spolupráce a přidán mírně shovívavý úsměv. Chlapci si holt chtějí hrát na novináře, tak proč bychom je rovnou vyházeli, že? Tento přístup pokračoval i při nakládání s našimi články. Vycházely často až po urgenci a navíc ve značně přepracované formě. Během několika měsíců se ale situace změnila.

Období spolupráce

Začali jsme být považováni za rovnocenné partnery. Úpravy v našich článcích se objevovaly jen velmi sporadicky a články byly otiskovány bez urgencí. Postupně jsme pronikli do většiny hradeckých médií. Redakční rada se rozrostla až na pět členů. Zahájili jsme nejen běžnou agenturní práci, ale věnovali se i dalším aktivitám.

Zástupci tiskového centra se začali objevovat na všech větších akcích, které mohly být pro tisk zajímavé. Vytvářeli jsme také archiv, ve kterém jsme shromažďovali články a fotografie ze skautských akcí, spolupřáteli jsme oslavy 85. výročí skautingu v Hradci Králové, starali jsme se o nástěnku Městské rady Junáka v jednom z nejrušnějších míst Hradce. T.I.C. je také spolupřátelům závodu Hradecké minikáry, který zajišťuje

díky svému nadšení především Rambo. Pokoušeli jsme se rozšířit i další aktivity, jako je například městský informační skautský bulletin, doplnit skautskou literaturu ve Státní vědecké knihovně a další věci. Někdy se něco povedlo více, něco zase méně.

*Náš nápad se zamlouval
nejenom našemu středisku,
ale také městské radě.*

Nyní však naše tiskové centrum omezuje své aktivity na minimum. Z celé redakční rady se činnosti T.I.C. věnuje ve větší míře již jenom Rambo. Já studuji v Praze, Pavla Vorlová pracuje jako sestřička v ozdravovně v Krkonoších, Pev a Martin již nemají čas. Jsou potřeba nové síly, kterých mnoho není. Rozhodující je ale to, že když je chuť a zájem, stačí pár nadšenců a propagace skautingu může začít kdykoliv a kdekoliv.

Kocourek

„ZIMNÍ SPÁNEK“ australských skautek

Zatímco do redakce přicházely zprávy o zajímavostech z letních táborů, poslala naše přítelkyně Sally Alston po našich delegátkách na světové konferenci WAGGGS tuto informaci.

Poznat, co znamená nemít domov?

„Přestože jsem okresní zpravodajkou, vedu oddíl skautek (10 - 15 let). Jsem si vědoma, že zájmy dnešních dívek jsou jiné, než byly naše, ale stále platí, že dívky mají opravdu nejraději nejdůležitější část skautského programu, a to je pobyt venku, táboření a péče o životní prostředí.“

Dále Sally popisuje přípravu na „zimní spánek“, který se konal 7. srpna, tedy v období, kdy je v Austrálii nejchladněji. ZOO v Melbourne propůjčila své pozemky jednomu tisíci skautek, které se sjely z celého státu, aby přespaly noc pod širým nebem. Bylo to vůbec poprvé, že někdo směl

přespát v areálu ZOO. Proto se skautky chovaly, jak nejlépe uměly, aby správa ZOO dovolila podobnou akci i v příštím roce. Tento plán vznikl ve spolupráci s městskou institucí, která se stará o děti bez domova. Skautky chtěly zkusit, co to je přespát v zimě venku, aby poznaly, co znamená nemít domov.

„Háček je ovšem v tom,“ pokračuje Sally, „že skautky mají spací pytle a teplé oblečení, což dětem bez domova chybí. Proto každá skautka odevdala příspěvek, který pomůže městské instituci v práci pro děti. Podobné akce se už konaly v před-

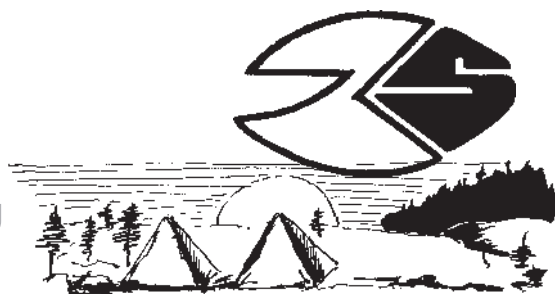
chozích letech, ale byl k dispozici krytý prostor, který chránil před nepohodou. Během noci venku bylo k dostání horké jídlo i pití a pořádaly se různé soutěže, takže se toho mnoho nenaspalo. Ale příprava lepenkových krabic na přespání (v Austrálii tak „bydlí“ bezdomovci) zabrala hodně času. Některé dokonce připomínaly mini domečky.“

Skauting vychovává hrou. Přejme si, aby to byla vždy hra úspěšná. Problémy lidstva narůstají. Co až nebude stačit jen dobročinnost?

Vlasta

ZTRACENÁ STOPA

ve stanici mladých turistů a přírodovědců v Opavě

Od roku 1991, kdy se dům, v jehož sklepních prostorech jsme měli svou vůbec první vlastní klubovnu, vrátil v restituci a my dostali výpověď, jsme se stěhovali z místa na místo. V těch letech jsme město prolezli jak žížala záhon a vystřídali přitom osm míst, mezi nimiž nechyběl kryt civilní ochrany, soukromá chatička na břehu Moravice či zahradní domek na konci města.

Někdy jsme pobýli půl roku, jinde dva měsíce. Jen díky nadšení několika členů v různých dobách jsme nacházeli dost síly začínat vždy znova a ta naše Stopa, byť je Ztracená, nebyla nikdy úplně ztracená.

Nakonec jsme v roce 1996 zakotvili ve Stanici mladých turistů a přírodovědců, kde jsme získali pro vlastní potřeby sklepní místnosti, které bylo nutno upravit. Od zlatých časů nejkrásnější klubovny předrevoluční se zde dnes opět cítíme „jako doma“.

Prosincová dílna

V prosinci se naše klubovna stává dílnou na výrobu kytiček ze jmelí. V zámeckém parku, kde máme vše předem dohodnuto, na začátku pro-

since šetrně sundáváme jmelí z korun stromů. Kytičky, které z něj vyrobíme, v předvánočním čase prodáváme, a tak získáváme peníze na odělové účely. Tentokrát za ně pořídíme pro celý oddíl nová trika.

Ve stánku před klubovnou se po dobu několika dní střídají dvoučlenné hlídky v krojích podle předem stanoveného pořadí. Pochopitelně, nejde jen o získávání peněz vlastními silami, ale také o posilování smyslu odpovědnosti za oddíl v každém jednotlivci.

Jarda, foto archiv Ztracené stopy

Stalo se

● **Největší skautský svaz** Německa, Skauti sv. Jiří (DPSG), se pochvalně zmínil o spolupráci s Junákem a s polskými Harcery. Kontakty s Polskem a s námi jsou prý nejlepší ze všech bývalých socialistických států. Toto hodnocení bylo otištěno v časopisu pro činovníky DPSG Entwürfe č. 3/99.

(fotografie německých skautů z letošního plzeňského okresního kola Svojsíkova závodu)

na dobu před deseti lety a účastníci tak měli příležitost zažít si jedno drsnější branné cvičení. Svůj umělecký um mohli využít při krátké spartakiádě a nakonec zavzpomínali nad knihou Rok čtyřiaadvacet a písněmi Karla Kryla. Organizátoři všem účastníkům mnohokrát děkují a upozorňují, že příští PP bude v termínu 10.-12. listopadu 2000. Akci pořádá RK Dobrodruzi.

Lojza

Ida

● Již v pořadí třetí

Drakiáda se konala 13. listopadu v Českých Budějovicích „U Hvězda-la“. Před centrem Arpida se sešlo celkem 60 účastníků ze dvou skautských středisek. Účastníci se však i neskauti. Vyhodnocení draků probíhalo ve třech kategoriích: největší, nejmenší, nejhezčí a nejlépe létající. Příští rok přibude i kategorie nejoriginálnější. Účastníkům se závod líbil, zvláště sladká, plyšová a knižní ocenění.

Soptík

● **Tradiční zpravodajský závod Knapův memoriál**, který od roku 1946 pořádají plzeňští skauti, se opět vydařil. Letos jej 2. října pořádal na Boleveckém rybníku 9. přístav Omaha Plzeň. Třebaže se tento podzimní závod stal prestižní soutěží plzeňských skautů, v níž měří své síly a bojují o putovní trofeje, čas od času zvítězí i přespolní. Na snímku vidíte rozjásané tváře členek 58. oddílu Sluneční údolí ze Starého Plzně, které letos vyhrály v kategorii skautek.

Ida

● Celostátní Vrcholná

Výměna Zkušeností se letos konala v Mostě 12. - 14. listopadu. V areálu středního odborného učiliště se sešlo přes 300 vedoucích oddílů dětí a mládeže z různých organizací, aby načerpali nové znalosti a dovednosti, zejména však aby spolu debatovali a navzájem si sdělovali své zkušenosti.

● Slavnostního odhalení

pomníku britského ministerského předsedy Winstona Churchilla 17. listopadu v Praze se zúčastnili také skauti a skautky. Ve skautských košilích tak za mrazivého počasí vzdávali čest tomuto velkému státníku zástupci Junáka, Svazu skautů a skautek ČR a oddílu Veleno Fanderlika.

● Noví čekatelé a čekatelky

obdrželi dekryty během slavnostního večera, který v sobotu 20. listopadu pořádala ORJ Benešov. Na programu bylo dále promítání ručně kolorovaných diapozitivů z prvních skautských táborů z pozůstalosti bratra Svojsíka doprovázené četbou z jeho publikací. Tato slavnost byla vzpomínkou na přednášku bratra Svojsíka, kterou započala historie skautingu na Benešovsku a Vlašimsku.

● Osm skautských

hudebních skupin se zúčastnilo devátého ročníku soutěže Jizerská sova, kterou 20. listopadu uspořádala ORJ Jablonec nad Nisou. Soutěžící měli za úkol zazpívat jednu píseň podle vlastního výběru a jednu píseň kramářskou. Pořá-

datele příjemně překvapil zaplněný sál jabloneckého výstaviště. Diváci a soutěžící si pochvalovali rodinnou atmosféru. A to je podle organizátorů dobře, protože smyslem této soutěže je poskytnout prostor pro vystoupení na veřejnosti a zažít radost ze zpívání.

● Polibek Múzy

se jmenuje soutěž tvořivosti roverů a rangers. V pátek 3. prosince byly během kulturního večera, který pod stejným názvem pořádaly odbory roverů a rangers ÚRJ, vyhlášeny výsledky jejího druhého ročníku. Na předních místech se v kategorii výtvarné umístila Eva Haunerová z Plzně, v kategorii fotografie Aleš Adamec z Jindřichova Hradce. Dále se soutěžilo v kategorii literární a hudební. Všichni se již těšíme na příští ročník.

● Pražští madrigalisté

pod taktovkou profesora Františka Xavera Thurilo již tradičně vystoupili na adventním koncertu, který 15. prosince pořádala v pražském kostele sv. Voršily Kulturní rada Junáka ve spolupráci s Klubem aktivního stáří při SSŽ.

Scout duck

Jak zjistila naše agentura, TDC má neobyčejně dlouhé prsty. Poté, co se prostřednictvím dávoré hypnózy podařilo agentům TDC uhranout delegáty plzeňského sněmu, aby hlasovali pro magických 40 %, neváhali zaútočit na svobodu tisku v naší zemi. Časopis Mladý svět si dovolil otisknout názor jedné čtenářky, v němž nesouhlasila s povinným 40 % odběrem skautských časopisů. Netrvalo dlouho a oblíbený týdeník přestal vycházet. Těto skutečnosti podle dobře informovaných zdrojů hodlají využít někteří bývalí studenti. Podaří-li se jim protlačit problematiku skautských časopisů na zasedání vlády, je takřka jisté, že díky všemocným agentům TDC vláda padne.

Setkání Srdíčkářů Zlenice

- Za záchranou Srděčka sedmiletého, které světlušky a vlčata do zlenického penzionu Panda pozvalo, se naši nejmenší skauti vydali přes řeku Sázavu (pod bdělým dohledem redakcí Skautingu a Světýlka).

- Z celkem 600 účastníků soutěže Srdce na dlani bylo do Zlenic na setkání Srdíčkářů pozváno 140 vlčat a světlušek.

- Pro dospěláky doprovázející děti (tj. pro vůdce, vůdkyně, ale i rodiče) byl připraven zvláštní program - nejen debata s bratrem náčelníkem, ale i výprava na Český Štenberk.

**19. - 21. listopad
1999** text a foto Marek